

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 2 ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΙΤΡΙΝΑΝΘΡΩΠΩΝ

‘Ο άτρόμητος Γκρέκο με μιá κίνηση έχωσε τó ξύλο στό άνοιχτό στόμα του θηρίου, δρθιο.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΙΤΡΙΝΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΥΡΡΟΥ Σ. ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 2^{ΟΝ}

ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

‘Η Ζίκα, ή μαϊμουδίτσα, μπήκε στή σπηλιά τρεχάτη και λαχαιασμένη, κάνοντας νοήματα στό Γκρέκο—Ταρζάν που ήταν ξαπλωμένος και ξεκουραζόταν, να βγή έξω. ‘Ο γενναίος ‘Ελληνας μ’

ένα πήδημα βρέθηκε δρθιος και βγήκε γρήγορα, μá σταμάτησε ξαφνιασμένος. Σέ καμμιá πενηνταριά μέτρων άπόσταση άπό τή σπηλιά και μπροστά στή μεγάλη λίμνη, είδε ένα λευκό άνθρωπο, που περπατούσε σιγά και σκυφτά

κρατώντας ένα μικρό κοντάρι μ' ένα δίχτυνο σακκουλάκι στην άκρη. Ένας μεγάλος πράσινος κροκόδειλος, που είχε βγή από το νερό σερνόταν σιγά κι' άθρορβα πίσω απ' τὸ λευκὸ ἄνθρωπο, προσπαθώντας νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσει.

Ὁ Γκρέκο εἶδε τὴ σκηνὴ καὶ θέλησε νὰ γλυτώσῃ τὸ δυστυχεὶ λευκὸ ἀπὸ τὰ θανατερὰ δόντια τοῦ συχαμεροῦ ζώου. Ψάχνοντας γρήγορα στὸ ἔδαφος βρῆκε ἕνα χοντρὸ ξύλο ἕως ἕνα μέτρο καὶ τρέχοντας σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ κορκοδεῖλου ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος τρόμαξε ἀπ' τὴς δυνατὲς φωνὲς ποῦ ἄκουσε καὶ γυρνώντας πίσω του νὰ δῆ τί συμβαίνει ἀντίκρουσε τὸν κροκόδειλο, ποῦ τώρα εἶχε πλησιάσει ἀρκετά. Στὴ θέα τοῦ τρομεροῦ ζώου ὁ ἄνθρωπος ἔγινε κατακίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο του. Μὰ 'κεῖνὴ τὴ στιγμὴ πρόφτασε ὁ ἥρωας μας κρατώντας τὸ χοντρὸ ξύλο καὶ χτύπησε τὸ θηρίο στὴ μέση μὲ δύναμη. Ὁ κροκόδειλος, ποῦ πόνεσε ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἄφησε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ κοντάρι καὶ γυρνώντας πίσω του χύμηξε ἀγριεμένος πάνω στὸν Γκρέκο ἀνοίγοντας τὴς πελώριες μασέλες του. Τότε τὸ καταπληκτικὸ καὶ γάτρωμτο παλληκάρι μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ἔχωσε τὸ ξύλο ποῦ κρατοῦσε στὸ ἀνοιγμένο τριγωνικὸ

στόμα τοῦ θηρίου ὄρθιο καὶ τὸ σφήνωσε καλὰ, ἔτσι ποῦ δὲν μπορούσε πιά τὸ στόμα αὐτὸ νὰ κλείσῃ. Ὁ κροκόδειλος ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ στριγγλιὰ καὶ σφαδάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο ποῦ τοῦ προξενούσε τὸ ὄρθιο ξύλο μέσα στὸ στόμα του, ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὸ. Στριφογύριζε, κουλουριζόταν, χτυποῦσε μὲ μακία τὴν οὐρά του, τίποτα· τὸ ξύλο ἔμεινε πάντα ὄρθιο κρατώντας τὴς θεόρατες μασέλες του ἀνοιχτές.

Τότε ὁ λευκὸς ἄνθρωπος ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του καὶ σημάδευοντας φύτεψε λίγες σφαῖρες μέσα στ' ἀνοιχτὸ ἐκεῖνο στόμα. Τὸ θηρίο τινάχθηκε δυὸ-τρὶς φορές καὶ ὕστερα ἀφίνοντας ἕνα παρατεταμένο στρίγγλισμα ἔμεινε ἀκίνητο.

Ὁ ξένος κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ ἄψυχο σαυροειδὲς ζῶο καὶ γυρνώντας κάτι εἶπε στὸν ἥρωά μας, ποῦ αὐτὸς δὲν κατάλαβε. Τοῦ μίλησε τότε σ' ἄλλῃ γλῶσσᾳ τὸ ἴδιο. Κράτῳπιν τοῦ μίλησε ἀγγλικά.

— Γιές, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γκρέκο εὐχαριστημένος ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ συνεννοηθοῦν.

Ὁ ἄγνωστος τότε τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι Γερμανὸς ἐντομολόγος καὶ ὅτι λέγετε Χὰνς Σούλτσε, ὅτι ἦρθε ἐδῶ μὲ τὸ γιό του Πάουλ καὶ τὴν κόρη του Γκρέτα γιὰ νὰ ἐξετάσουν ὀρισμένα ἤδη ἐντόμων, ποῦ τοὺς ἐνδιαφέ-

ρουν. Ἐπίσης τὸν εὐχαρίστησε πού τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ τὸν ρώτησε πῶς τὸν λένε καὶ τί θέλει στὴ Ζούγκλα. Τότε ὁ ἥρωας μας τοῦ ἐξήγησε ὅτι γεννήθηκε ἐκεῖ, ὅτι λέγεται Γκρέκο καὶ πῶς εἶναι Ἕλληνας.

— Θαυμάσια, ἔκανε ὁ Γερμανός, μιλώντας Ἑλληνικά. Κύριε Γκρέκο· ὄλη μας ἡ οἰκογένεια μιλάει τὴν ὁμορφὴ γλῶσσα σας. Θαυμάσια. Ἄλλὰ γιὰ στάσου... ἔκανε σὰν κάτι νὰ σκεφτότανε. Γκρέκο εἶπατε... βέβαια ἔχουμε ἀκούσει γιὰ σὰς. Μία φορά, μάλιστα πού εἶχα πάει στὸ Βερολίνο συζητούσαν γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὰ κατορθώματά σας. Πολλοὶ δὲν πίστευαν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς κι' ἐγώ. Μὰ τώρα μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω τὸ τραγικὸ μου λάθος. Μπράβο, μπράβο, ἔκανε ἐνθουσιασμένος ὁ ἀγαθὸς Χάνς Σούλτσε.

ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

— Λοιπὸν Μαίρη. Τὸ ἀεροπλάνο φεύγει αὔριο πρωὶ στὶς 6; Φρόντισε παρακαλῶ, ἐσύ νὰ εἶσαι ταχτοποιημένη πολὺ πιὸ νωρίτερα.

— Νὰ μείνετε ἤσυχος κύριε διευθυντά.

— Ἐπίσης σοῦ ἐπαναλαμβάνω. Ἡ τηλεφωνικὴ αὐτὴ συσκευή πού σοῦδωσα εἶναι ἐφεύρεση τοῦ γιου μου. Τηλεφωνεῖς ὅποι θέλεις καὶ σ' ὅποιο μέρος θέλεις. Θὰ μὲ παίρνης τὶς ὥρες τοῦ γραφείου μου ἐδῶ καὶ τὶς ἄλλες ὥ-

ρες σπῆτι. Κύτταξε νὰ προμηθευτῆς τ' ἀπαραίτητα συστατικά γιὰ τὶς μπαταρίες. Κάθε μπαταρία πού θὰ φτιάνης θὰ σοῦ κρατᾷ 240 ὥρες δηλαδὴ 10 μέρες. Ἀγόρασε συστατικά γιὰ 3 μῆνες καὶ μετὰ θὰ σοῦ στείλω ἐγὼ στὸ Βελγικὸ Κογκό.

Αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκόμαστε στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Ἀγὼν» πού στέλνει τὴ δημοσιογράφο τοῦ Μαίρη Καστρουνὴ στὴν Ζούγκλα νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν οἱ φήμες πού κυκλοφοροῦν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς Ταρζάν ἐπινομαζομένου «Γκρέκο» ἀληθεύουν.

— Καὶ πρόσεξε Μαίρη, ἐξακολούθησε ὁ διευθυντής: Εἶσαι ἐξυπνη, δραστήρια καὶ μὲ ἀθλητικὸ παρελθὸν ἀναγκωρισμένο. Τὸ πιστόλι σου θὰ τὸ μεταχειριστῆς μόνο σὲ περίπτωσι ἀπολύτου ἀνάγκης. Δὲν πρέπει νὰ δώσουμε ἀφορμὴ σχολίων ἐναντίον μας. Σκέψου μόνον ἂν ἐπιτύχουμε τί κυκλοφοριακὲς διαστάσεις καὶ τί φήμη θὰ πάρῃ τὸ φύλλο μας. Ἔτι ὀργή. Ἔνας Ἕλληνας καθεαυτὸ Ἕλληνας Ταρζάν μέσα στὴν ἀχανὴ Ζούγκλα δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα.

.....

Τὸ ἀεροπλάνο ὑστερα ἀπὸ ἕνα πολὺ ὥρο ταξεῖδι ἂν καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε κάνει τρεῖς σταθμούς, ἄφηνε πιά τὴ Βόρειο Ἀφρικὴ (Αἴγυπτος) καὶ τὴν Τροπικὴ Ἀφρικὴ (Σουντάν) καὶ πε-

τούσε τώρα μὲς στὴν καρδιά τῆς Ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς καὶ κατὰ μῆκος τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Κόγκο ποὺ ἀργοκυλάει σὲ τεράστια λεκάνη καὶ ποὺ ἔχει πάρα πολὺ νερό. Τώρα περνοῦσε τὴ μικρὴ πεδιάδα μὲ τὶς καλύβες ποὺ εἶναι στηλωμένες μὲ πασσάλους. Ἔιναι ἡ χώρα τῶν Ἰθαγενῶν κατοίκων Μπαντού.

Μὲ τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ ταξείδευαν γιὰ τὸ Βελγικὸ Κογκό ἡ δημοσιογράφος Μαίρη Καστρουνὴ ποὺ τὴν συνόδευε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Θάνος καὶ ὁ φίλος του Τότης.

Ἄς τοὺς γνωρίσουμε καλύτερα.

Ἡ Μαίρη Καστρουνὴ. Ἔως 22 χρονῶν, ψηλὴ λεπτὴ μὲ γεροδεμένο ἀθλητικὸ σῶμα. Νόστιμο πρόσωπο, γλυκὰ μάτια, σαῦρα μακριὰ μαλλιά. Ἔιναι πολὺ ἔξυπνη καὶ φτωχὴ. Δημοσιογραφεῖ στὴν Ἀθηνᾶικὴ ἔφημερίδα «Ἄγῶν».

Ὁ Θάνος Φωκιανός. Ἔως 30 χρόνων. Συνηθισμένος τύπος μᾶλλον ψηλὸς καὶ μελαχροινός. Ἔιναι ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Μαίρη τὴν ὁποῖαν ὑπεραγαπᾷ καὶ τὴν ἀκολουθεῖ παντοῦ. Ἔιναι πολὺ πλούσιος.

Ὁ Τότης Βηλαράς. Ἔως 32 χρόνων. Τύπος πολὺ κωμικοῦ ἀνθρώπου. Ἔιναι κοντὸς καὶ χοντρός. Ἔχει μεγάλη κοιλιά καὶ φουσκωμένα μάγουλα. Σὰν τοῦ Βατράχου φορεῖ μωπικὰ γιλιὰ καὶ εἶναι τρομαχτικὰ δειλός.

Ἔιναι ἔξυπνότατος καὶ καλαμπουριστής. Φίλος παιδικὸς τοῦ Θάνου ποὺ τοῦχει κολλήσει τὸ παρατσούκλι «Πατατίας». Συνοδεύει τοὺς φίλους του.

— Ἔ, παιδιὰ δὲν μιλάτε; φώναξε ὁ Τότης ἀπὸ τὸ πισινὸ κάθισμα, μουγαθήκατε;

— Καὶ σὰν τί νὰ ποῦμε; ἔκανε ὁ Θάνος. Θαυμάζουμε τὶς καλλονές τῆς Ἀφρικῆς.

— Ἐμένα μού λές; τσίτσιζε ὁ Πατατίας. Ἐδῶ Θανάση δὲν βλέπεις τίποτα, ἐκεῖ κάτω εἶναι τὸ ψητό. Νὰ δῆς γέλοια ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε. Ἄϊντε, βρὲ Μαίρη! σὲ κακὸ μπελὰ μάς ἔβαλες. Ὁ Θεὸς νὰ μάς φυλάξῃ ἐκεῖ ποὺ πάμε

— Μὴ στενοχωρεῖσαι Πατατία μου καὶ ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ εἶπε μὲ χαμόγελο ἡ Μαίρη. Δὲν θὰ πάθης τίποτα. θὰ δῆς.

— Ἀμὴν, ἔκανε ὁ Τότης καὶ σταυροκοπήθηκε.

Καὶ τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε πάντα κάτω ἀπὸ τὸν Ἀφρικανικὸ οὐρανὸ.

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΩΝ ΚΙΤΡΙΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

— Μπιντοῦ, πάρε 30 παλληκάρια καὶ τρέξε γρήγορα νὰ μοὺ φέρῃς ἐδῶ τοὺς τρεῖς λευκοὺς, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ μπλὲ μάτια. Πρόσεξε ὅσο μπορεῖς τὴν κοπέλλα, τὴ θέλω ζωντανή.

— Τρέχω ἀρχηγέ μου ἀμέσως. Αὔριο τὸ πρωτὶ θὰ τοὺς ἔχω δε-

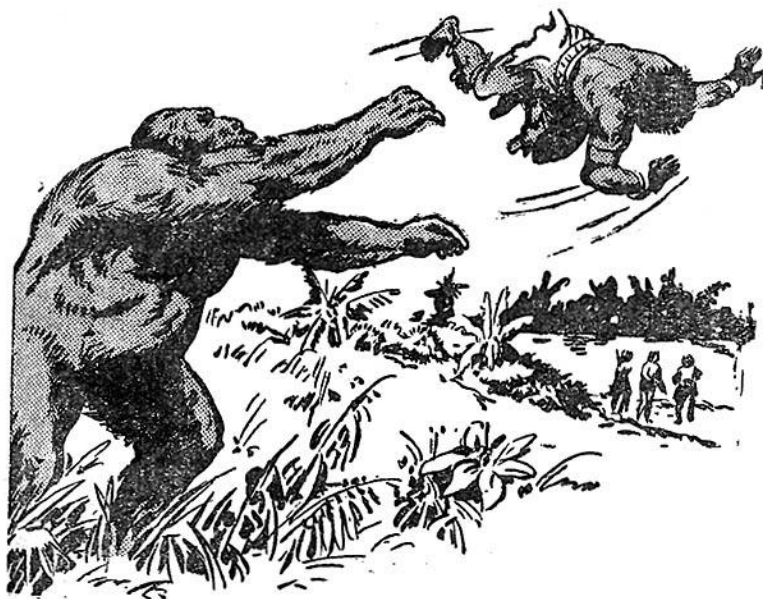
μένους μπροστά στα πόδια σου.

— Καλά πήγαινε. Φυλάξου μόνο από τον Γκρέκο, δεν πρέπει αυτός ο συχαμερός διάβολος να μάθη το μέρος μας. Πήγαινε κάλεμου Μπιντού.

.....

Σ' ένα ψηλό και απόκρημνο βουνό προς τα νότια, της αφρικανικής Ζούγκλας, εκεί που η βλάστηση είναι πιο άραιωμένη και πάνω στην κορυφή του που την περιτριφυρίζουν θεόρατοι απότομοι βράχοι βρίσκεται το βε-

σίλειο του «Γκούσα». Τρακόσιτοι άνθρωποι άντρες και γυναίκες ζούν κάτω από τις διαταγές του που τον τρέμουν μά και που τον υπεραγαπούν. Ο Γκούσα είναι πολύ πλούσιος. Το βουνό αυτό που θεωρείται ιδιοκτησία του είναι χρυσοφόρο. Αναρίθμητοι τόνοι χρυσού βρίσκονται μες στα σπλάχνα του βουνού αυτού κι' από τις φλέβες του ο Γκούσα άντλει κάθε χρόνο μεγάλες ποσότητες και τις αποθηκεύει σε τεράστιες υπόγειες στοές που τις

Ο Καπούα νοιώθει δυο σιδερένια χέρια να τον σηκώνουν ψηλά και να τον τινάζουν μακριά,

άνοιξε ειδικά για τὸν σκοπὸ αὐτό.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς τοῦ Γκούσα εἶναι κοντοὶ καὶ κίτρινοι. Τρέφονται ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ πιστεύουν γιὰ θεὸ τους τοὺς ἀετούς. Ἔως εἴκοσι περίπου ἀετοὶ ἔχουν τὴς φωλιές τους μέσα στοὺς ἀπόκρημνους βράχους καὶ ὑπερασπίζονται τὸ περιέργο αὐτὸ βασίλειο κατὰ τέτοιο τρόπο ποὺ δὲ θὰ ἔμπορῆ νὰ τὸ πλησιάσει κανεὶς ἔστω καὶ τὸ δρόμο νὰ γνωρίζη. Ἐνας δλόχρυσος ἀετὸς μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά του, βρίσκεται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Γκούσα, ποὺ οἱ 100 πολεμιστές του εἶναι οἱ πιδ ἐπικίνδυνοι μέσα στὴν Ζούγκλα. Ἡ μόνη του ὁμῶς ἀγωνία εἶναι ὁ Γκρέκο ποὺ τὸν ὑπολογίζει καὶ τὸν φοβάται ξέροντας τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀνδρεία του· γι' αὐτὸ ἄλλως τε ἀποφεύγει καὶ νὰ τὸν συναντᾷ. Ὁ Γκούσα λοιπὸν διέταξε τὸν πιστό του ὑπηρέτη Μπιντοῦ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τοὺς τρεῖς λευκοὺς μὲ τὰ χρυσὰ ἰμαλλιά ποὺ δὲν ἦσαν ἄλλοι παρὰ οἱ Γερμανοὶ Σούλτσε.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣ Σ

Μόλις ὁ Καπούα συνήρθε ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ Γκρέκο, σηκώθηκε ἀργὰ κρατώντας τὸ κεφάλι του ποὺ τὸν πονοῦσε ἀκόμη, ἀνίξε τὴν ψαβωτὴ πόρτα τῆς καλύβας καὶ βγήκε. Πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρχιερέα τῆς φυλῆς Κάγια — Μούγια. Ἀφοῦ τὸν εἶ-

δε καὶ μίλησαν ἀρκετά, ἔφυγε καὶ χώθηκε μέσα στὸ δάσος. Σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα μιάς σπηλιάς· μπήκε μέσα ἔφραξε τὸ στόμιο τῆς μὲ κλαδιά καὶ κάθησε πάνω σὲ μιά πέτρα σκεπτικός.

— Πρέπει νὰ λείψῃ ὁ Γκρέκο ἀπὸ τὴ μέση, ψιθύρισε. Πρέπει ἄλλοιῶς θὰ μᾶς καταστρέψῃ. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴ φυλὴ. Σὴ μερα κ' ὄλας πρέπει νὰ τελειώνω μ' αὐτόν, ἄλλοιῶς χάνω καὶ τὴν Τάκου — Λή.

Κι' ἀφοῦ ἐτοίμασε κάτι ποὺ ἤθελε βγῆκε τραβώντας γραμμὴ πρὸς συνάντησιν τοῦ Γκρέκο βέβαιος πὼς σήμερα ὅπως δῆποτε θὰ κατάφερνε νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ.

Ἐδῶ ὀφείλομε μιά μικρὴ ἐξηγήσιν στὸν ἀναγνώστη μας. Ὁ μάγος Καπούα πηγαίνοντας μὲ πρόγραμμα νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν Γκρέκο εἶχε ὑπ' ὄψιν του νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Οὔτε στιγμὴ δὲ σκέφτηκε πὼς θὰ μπορούσε νὰ τὸν προκαλέσῃ καὶ νὰ λύσῃ τὴ διαφορὰ τους τίμια. Κάθε ἄλλο. Ὁχυρωμένος πίσω ἀπὸ τὴ δύναμη ποὺ τὸν προστάτευε, νὰ γίνεται δηλαδὴ ὅταν ἤθελε ὀρατος, σκεπτόταν νὰ τὸν ξεμπερδέψῃ τὴν ὄρα ποὺ θὰ ἦταν ξαπλωμένος, ποὺ θὰ κοιμώταν, ἢ ποὺ θάτρωγε. Μιά δυνατὴ μαχαίριὰ στὴν καρδιά καὶ ὄλα τελειώσαν.

Ὁ Καπούα ἦταν μάγος. Κα-

τώρα βωσε λοιπόν ύστερα από πολλών χρονών κόπους, ν' ανακαλύψει ένα φίλτρο που μόλις τὸ μύριζες γινόσουν ἀμέσως ἀόρατος. "Όταν πάλι ἤθελες νὰ ξαναγίνης ὁρατὸς μύριζες ένα φύλλο δάφνης που ἦταν τὸ ἀντίδοτο τοῦ μαγικού φίλτρου τοῦ Καπούα. "Όπλο δηλαδή πανίσχυρο στὰ χέρια τοῦ πιὸ ἄσπονδου ἐχθροῦ τοῦ Γκρέκο. "Ἔτσι μὲ τὸ μέσο αὐτὸ λογάριζε ὁ τρομερὸς Καπούα νὰ ἐξολοθρέψει τὸν ἀντίπαλό του, γι' αὐτὸ βιάδιζε χαρούμενος βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

"Όταν ἔφτασε, εἶχε πιά ξημερώσει καὶ ὁ ἥλιος καφτερὸς ἔστελνε τίς ἀκτίνες του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων που ἦταν γεμάτα ἀπὸ λογιῆς - λογιῆς πολύχρωμα πουλιά. "Ἄξαφνα ἔκουσε κάτι πυροβολισμούς κοντοστάθηκε περιμένοντας νὰ δῆ ἄνθὰ ἐξακολουθοῦσαν. "Όμως δὲν ἔγινε αὐτὸ που φαντάσθηκε καὶ προχωρώντας πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν πυροβολισμῶν βρέθηκε σὲ λίγο μπροστὰ στὸν Γκρέκο καὶ σ' ἕνα ἄλλο λευκὸ που κυττοῦσαν ἕνα πελώριο πράσινο κροκόδειλο που ξεψυχοῦσε. Κρύφτηκε γρήγορα πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο καὶ παρακολούθησε χωρὶς δηλαδή νὰ καταλαβαίνει ὅλη τὴ ζυζήτηση τοῦ ἐχθροῦ του μὲ τὸ Γερμανὸ ἐντομολόγο. Κάθησε λοιπὸν ἐκεῖ κρυμμένος περιμένοντας νὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία που γύρευε γιὰ νὰ

δράση. Κεῖνη τὴ στιγμή πρόβαλαν μεσ' ἀπ' τὰ δέντρα ἕνας ἄλλος λευκὸς ἄντρας καὶ μιὰ λευκὴ γυναίκα που ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄγνωστου λευκοῦ. Μόλις εἶδαν τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ κροκόδειλου τρόμαξαν, μὰ σὰν κατάλαβαν πὼς ἦταν νεκρὸς θάρρεψαν καὶ πῆγαν κοντὰ στὸ λευκὸ ξένο.

"Ο Καπούα ἀπορροφημένος μὲ τὴ σκηνὴ αὐτὴ δὲν πρόσεξε τὸ γορίλλα Μπάμπο που ἐρχόταν ἀπὸ πίσω του σιγὰ καὶ προφυλαχτικά. Κι' ἄξαφνα νοιώθει δυὸ σιδερένια χέρια νὰ τὸν σηκώνουν ψηλὰ καὶ νὰ τὸν τινάζουν μακριὰ. "Ο Καπούα που ἔκανε μιὰ μεγάλη καμπύλη στὸν ἀέρα στιγγλίζοντας ἀπελπισμένα, ἔπεσε βαρὺς μπρὸς τὰ πόδια τοῦ Γκρέκο. Γιὰ καλὴ του τύχη βρέθηκε πάνω σ' ἕνα παχὺ στῶμα ἀπὸ φύλλα δέντρων κωπὰ ἄκούα ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῆς νύχτας, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα ἀσήμαντα μωλωπίσματα. "Ο φίλος μας ξαφνιασμένος κάπως γύρισε πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶδε τὸν Μπάμπο που ἐρχόταν· γέλασε καὶ βλέποντας τοὺς ξένους που τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ γορίλλα ἐτοίμαζαν τὰ πιστόλια τους, εἶπε:

— Μὴ φοβάστε ὁ καημένος ὁ Μπάμπο εἶναι ἡσυχος σὰν ἀρνί.

"Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Καπούα σηκώθηκε ντροπιασμένος καὶ ἔκανε νὰ φύγει. Μὰ ὁ ὑπερήφανος Γκρέ-

κο τον σταμάτησε και του ειπε στη γλώσσα του:

— Καπούα. Μούχεις κηρύξει τον πόλεμο κι' έρχεσαι προδοτικά να μου έπιτεθής. "Αν και ξέρω πως σέρνεις πάντα μια δύναμη μαζί σου θα μπορούσα να σε λυώσω σαν τὸ σκουλήκι μὰ δὲ σοὺ μοιάζω. Φύγε και χάσου ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος και μὴ ξαναφανερωθῆς μπροστά μου γιατί θα σε σκοτώσω. Κι' ὁ Καπούα ρίχνοντάς του μια ματιά γιομάτη μίσος ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ δάσος εὐχαριστώντας τοὺς θεοὺς του που τὴν γλύτωσε τόσο φτηνά.

Οἱ ξένοι που παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ ἂν και δὲν ἤξεραν τὴ γλώσσα τῶν Μπαμπαλου, κατάλαβαν ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ παλληκαριοῦ και τοῦ Καπούα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐχθρούς. Μὰ κατάλαβαν ἐπίσης πως ὁ εὐγενής και τίμιος Ἕλληνας τόκανε ἀπὸ μεγαλοψυχία κι' ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς αὐτούς.

Ὁ Πάουλ και ἡ Γκρέττα κυτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὸ γενναῖο παλληκάρι που ἡ φυσικὴ του ρώμη, ἡ ἀγνὴ καρδιά του και ἡ ἀνδρική ὁμορφιά του ἀντιπροσώπευαν κάτι τὸ ὑπέροχο.

Ἡ Ζίκα και ὁ Μπάμπο που ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν ἀπασχόλημένοι ἐξετάζοντας μὲ κωμικὸ τρόπο τὸν ψόφιο κροκόδειλο σκυμένο πάνω του, πετόχτηκαν ἄξαφνα ὄρθιοι και κύτταξαν γύρω τους ἀνήσυχα.

— Τί συμβαίνει Μπάμπο; ρώτησε ὁ Γκρέκο που κατάλαβε πως ὁ γορίλλας μυρίστηκε κίνδυνο.

Ὁ Μπάμπο τότε ἔτρεξε γυρλιζοντας πρὸς τὸ δάσος ἐνῶ ὁ ἥρωας μας προχώρησε πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρὰ ψάχνοντας. Δὲν πέρασαν 3 - 4 λεπτά ὅταν ἄκουσε πονεμένα οὐρλιάσματα που ἐρχόντουσαν μεσ' ἀπ' τὸ δάσος. Ἐτρεξε γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ και σὲ λίγο βρέθηκε μπροστά σ' ἕνα Μπάμπο που ἔπλεε στὸ αἷμα του.

Ἐνα βέλος ἦταν καρφωμένο στὸν ὤμο του γορίλλα και ἕνα στὸ χοντρὸ του μπράτσο που τὸν πονοῦσαν ἀφόρητα. Μὲ δυὸ ἀστραπιαῖες κινήσεις ὁ Γκρέκο ξακάρφωσε τὰ βέλη ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ φίλου του κι' ἀρπάζοντάς τον μὲ τὰ σιδερένια του χέρια τὸν φορτώθηκε στὴν πλάτη του και τράβηξε γιὰ τὴ σπηλιά του. Μόλις μῆκε τὸν ξάπλωσε στὰ χόρτα και τοῦβαλε πάνω στὶς δυὸ του πληγὲς τὸ θαυματουργὸ θεραπευτικὸ βοτάνι.

Ἡ Μάμο που εἶχε στὴν ἀρχὴ τρομάξει βλέποντας τὸ λαβωμένο σύζυγό της πῆγε τώρα κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ.

Ὅταν ὁ Μπάμπο ξαλαφρωμένος πιά βυθίστηκε στὸν ὕπνο ὁ ἥρωας μας θυμήθηκε τοὺς ξένους και βγήκε τρέχοντας πρὸς τὴ λίμνη. Μὰ σὰν ἔφτασε δὲν τοὺς βρήκε. Τότε κατάλαβε ἀμέσως τὴ συμβαίνει.

Ένας πυροβολισμός αντήχησε και το ζαλιουροειδές ζώο κυλίστηκε άψυχο στη γη.

Ο τραυματισμός του Μπάμπο ήτανε παγίδα σκέφτηκε. Θέλησαν να παραπλανήσουν έμένα για ν' αρπάξουν τους Γερμανούς· όμως ποιοι ήσαν αυτοί; Οι Μπαμπολού πάντως δεν είναι. Αυτοί δε χρησιμοποιούν βέλη. Τότε; Και στενοχωρημένος για την περιπέτεια των φίλων του τράβηξε σκυφτός και μπήκε στη σπηλιά του.

ΧΟΥΛΑ Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

.. Όταν εκείνη τη νύχτα ο Γκρέκο μαζί με το Χούλα αρπαξαν τη Βασίλισσα των Μπαμπολού και την έφεραν στη σπηλιά, ο άγριος κουρασμένος όπως ήτανε πήγε να συνεχίση τον ύπνο του. Όμως μετάνοισε. Δεν ήθελε ν' αφήση τον Γκρέκο τελείως μόνο του φοβούμενος καμμιά ένέδρα ή-

σως από τὸ μέρος τοῦ Καπούα. Γι' αὐτὸ βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά κάθησε σὲ μιὰ πέτρα παρακολουθώντας ἀγρυπνὰ γύρω του καὶ προστατεύοντας ἔτσι τὸ σωτήρα του.

Ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνη, ὁ Χούλα σκέφτηκε πὼς καλὸ θὰ ἦταν ἡ Τάκου - Λὴ νὰ πῆγαινε πίσω στὸν καταυλισμὸ γιατί δὲν θάπρεπε οἱ ἄγριοι νὰ καταλάβουν τίς ἐρωτικές της σχέσεις μὲ τὸν ἐχθρὸ τους. Ὁ Κάγια - Μούγια ὁ ἀρχιερέας ἦταν πονηρὸς καὶ ὁ Καπούα ἀκόμα πονηρότερος.

Ἔπρεπε πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον νὰ κρύψουν τὴ σχέση τους αὐτὴ γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆ σὲ κίνδυνο ἡ Τάκου - Λὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τῆς. Ἐτρεξε τότε καὶ ἀνακοίνωσε στὸν Γκρέκο τὴ σκέψη του προσθέτοντάς του πὼς θάλεγε στὸν Καπούα ὅτι κατάρθωσε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἐχθρὸ του κι' ὅτι σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμή ποὺ ἔμεινε μόνη της ἡ Τάκου - Λὴ τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔφερε πίσω. Ἐπίσης θὰ ἔλεγε στὸν Καπούα ὅτι εἶναι σὲ θέση νὰ παρακολουθῆ τίς κινήσεις τοῦ Γκρέκο, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ χωρὶς νὰ φοβᾶται ὅτι θὰ τὸν ὑποψιαθοῦν. Ἔτσι θὰ γνώριζε στὸν κυριό του ὅλες τίς καθημερινὲς κινήσεις τοῦ Καπούα.

Τὸ σχέδιο τοῦ Χούλα ἐνθουσίασε τὸ φίλο μας καὶ δίνοντάς

του τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε τοῦ εἶπε:

— Χούλα ἔχεις δίκιο πρέπει ἡ Τάκου - Λὴ νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ Καπούα μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ φασαρίες εἰς βάρος της ἀπὸ τὴ μεγάλη του ζήλεια. Πῆγαινε καὶ πρόσεξέ τῆν' ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι ὁ σωματοφύλακός της. Κι' ἀγκαλιάζοντας μὲ δύναμη τὴ Βασίλισσα τῶν Μπαμπαλοῦ τὴν φίλησε στὰ δμορφα δακρυσμένα μάτια της.

Ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ προαίσθάνθηκε ὁ ἔξυπνος Χούλα. Μόλις ἔφτασε στὸν καταυλισμὸ τὸν βρῆκε σὲ ἀναστάτωση. Ὁ Καπούα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μόλις εἶδε τὴν ἀγαπημένη του, Τάκου - Λὴ μαζί μὲ τὸ Χούλα χάρηκε πολὺ καὶ σηκώνοντας τὰ δυὸ του χέρια στὸν οὐρανὸ εὐχαρίστησε τὰ ἱερὰ πνεύματα γιὰ τὸ γλυτωμὸ τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του ἀπὸ τὸ ἄγριο θηρίο τὸν Γκρέκο.

Ὁ Χούλα ἔπαιξε τὸ ρόλο του θαυμάσια ἔτσι ποὺ ὁ Καπούα ἐκτίμησε τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴ βασίλισσά του. Ἰκανοποιημένος λοιπὸν ποὺ θὰ εἶχε εἰς τὸ ἔξῃς ἕναν... κατὰσκοπο τοῦ ἔδωσε τὴν ἀδεία νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως θέλῃ.

Τότε ὁ Χούλα ἀποχαιρετώντας τὸν Καπούα καὶ τὴ γλυκειά Τάκου - Λὴ ποὺ τὸν κύτταζε μὲ ὕφος λυπημένο, ἔφυγε ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ πέρνοντας μαζί του ἕνα τσεκούρι κι' ἕνα μακρὸ δόρυ.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Είκοσι σχεδόν χρόνια είχαν περάσει από την ημέρα που ο Αντώνιο Βελάσκουεθ έφυγε από την Ισπανία ταξιδεύοντας για την Αφρική που όπως είπαμε στο προηγούμενο τεύχος μας αποτελούσε μέλος της αποστολής εκείνης.

Έκτοτε δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Η μητέρα του Δόνα Μαρίνα Βελάσκουεθ που τώρα ήταν έβδομηντα δύο χρόνων, είχε πια άπελπιστη από την εικοσάχρονη αυτή σιωπή του γιού της καταλαβαίνοντας πώς ήταν όπως δήποτε πεθαμένος.

Κάποια μέρα όμως έντελώς άξαφνα ή τραγική μάνα έμαθε όλο το ιστορικό του Αντώνιο από τη γυναίκα του λοχία Ρικάρντο Κουάρεζ που κι αυτή τώρα ήταν χήρα.

Ο άντρας της που έλειπε από τότε στην Αφρική* και ύπόφερε πολύ όλο αυτό το διάστημα, άρρώστηκε κάποια μέρα βαρεια κι έτσι σε φριχτή κατάσταση ήρθε στην Ισπανία για να πεθάνη στο σπῆρι του και κοντά στην ταλαιπωρημένη γυναίκα του.

Όμως πριν πεθάνη της διηγήθηκε την παράξενη ιστορία του ταγματάρχη Βελάσκουεθ.

Διηγήθηκε το γάμο του με τη βασιλοπούλα της φυλής των Τανγκοί την Άμο - Λή, τη γέννηση

της κόρης του Τάκου - Λή και τον κατόπιν τραγικό του θάνατο μέσα στη Ζούγκλα που τον άκουσε από το στόμα του Βασιλιά των Μπαμπαλού μιας άλλης άγριας φυλής.

Επίσης δεν παρέλειψε να τονίση πώς την κόρη του Αντώνιο την είχε υιοθετήσει αυτός ο Βασιλιάς που δεν έκανε παιδιά και πώς την προόριζε για το θρόνο του.

Καταλήγοντας λοιπόν ή καλή γυναικούλα πρόσθεσε:

— Γι' αυτό Δόνα Μαρίνα ήρθα εδώ. Ο σύζυγός μου πριν πεθάνη μου έδωσε αυτή την έντολή. Πρέπει μου είπε, ή οικογένεια των Βελάσκουεθ να μάθη πώς ή κόρη του Αντώνιο ζή και είναι βασίλισσα της άγριας φυλής των Μπαμπαλού.

Η άρχόντισσα άκούγοντας την ιστορία που ούτε λίγο ούτε πολύ έμοιαζε με παραμύθι παραξενεύτηκε πολύ.

Και γυρνώντας ρώτησε την χήρα Κουάρεζ:

— Μά πώς ο σύζυγός σας άγαπητή μου ήξερε το ιστορικό του γιού μου;

— Ο άντρας μου Δόνα Μαρίνα ήταν ο λοχίας Ρικάρντο Κουάρεζ που είχε διοριστή μέλος της αποστολής και τοποθετηθή κοντά στο γιό σας.

Τώρα θα σάς πω τα τελευταία λόγια του άντρός μου όπως τ' άκουσα από το στόμα του.

* Διάβασε το τεύχος υπ' αριθ. 1.

«Θέλω νὰ πῆς στὴν οἰκογένεια τῶν Βελάσκουεθ πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινά. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ πού μου ἔδωσε ὁ Βασιλιάς τῶν Μπαμπαλοῦ κατάλαβα πὼς δίπλα στ' ἄλλα πρῶματα ἦταν καὶ τὸ πτώμα τοῦ Ἀντώνιο. Ὑστερα τὸ γεγονός δτι φοροῦσε τὴ σπολὴ του, ὅτι δίπλα του ἦταν σκοτωμένη μιὰ γυναίκα μὲ τὰ χαρακτηριστικά τῆς Ἄμο - Λή, ἢ γυναίκα του δηλαδὴ κι' ἀκόμα ὅτι τὸ κοριτσάκι πού βρέθηκε δίπλα τους ζωντανὸ ἦταν ἢ μικρὴ Τάκου - Λή πού γνώριζα καὶ πού τὴν εἶδα συγχρόνως στὴν κελύβα τοῦ Βασιλιά, πιστοποιοῦν ἀπολύτως τὰ πράγματα. Δηλαδὴ ὁ Ἀντώνιο Βελάσκουεθ πέθανε τότε καὶ ἡ κόρη του ζῆ καὶ εἶναι σήμερα βασίλισσα τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ. Ἐπίσης νὰ ἀναφέρῃς πὼς ἡ Τάκου - Λή εἶναι βαφτισμένη Χριστιανὴ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Πιέντρο. Τάκου σημαίνει Ἀναστασία καὶ Λή βασίλισσα.

Ὅταν στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Βελάσκουεθ μαθεύτηκε πὼς ἡ κόρη τοῦ Ἀντώνιο ζῆ καὶ ὅτι εἶναι Βασίλισσα μιᾶς ἀγρίας φυλῆς τῆς Ἀφρικῆς ἀναστατώθηκαν.

Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀντώνιο ὁ Ἄρτουρο πού ἦταν ὡς σαραντατριῶν χρόνων ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ἕνα ταξίδι στὴν Ἄφρική νὰ προχωρήσῃ στὴ Ζούγκλα νὰ βρῆ τὴν ἀνηψιά του καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὴν Ἰσπανία.

Ὡργάνωσε λοιπὸν μιὰ μικρὴ ὁ

μάδα ἀπὸ ἑπτὰ γεροὺς ἄντρες τοὺς ὁποίους μίσθωσε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, καὶ μιὰ μέρα μῆκε στὸ βαπόρι κατευθυνόμενος γιὰ τὴν Ἰσπανικὴ Γουινέα, ἐκεῖ δηλαδὴ πού ἀποδιβάστηκε ὁ Ἀντώνιο πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

— Ζοζὲ γιὰ κύτταξε.....

— Τί εἶναι Χουάν;

— Δὲν βλέπεις μπροστά σου καμμένε καὶ μοῦ λὲς τί εἶναι;

— ὦ, ὦ....

— Ρίξε τῆς γρήγορα. Αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναι ὑποῦλα.

— Καὶ γιὰτί μωρὲ Χουάν τί μᾶς ἔκανε τὸ ζωντανό;

— Τί θὰ πῆ τί μᾶς ἔκανε, μήπως τρελλάθηκες Ζοζὲ; Ρίξε τῆς μωρὲ, τὴ σφαίρα λυπάσαι;

— Ὅχι φίλε μου δὲν λυπάμαι τὴ σφαίρα.

— Τότε;

— Τὸ δύστυχο τὸ ζῶο πού θὰ σκοτώσω.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἄντρες πού συνομιλοῦσαν ἦσαν ἀπὸ τὴν ομάδα τοῦ Ἄρτουρο Βελάσκουεθ πού ὅπως εἶδαμε ἦρθε στὴν Ζούγκλα γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἀνηψιά του τὴ Βασίλισσα Τάκου - Λή. Εἶχαν δέκα ὡς δεκαπέντε μέρες πού ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸν καταυλισμὸ τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ.

Ὅμως ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἦ-

ταν δύσκολο ἂν ὄχι ἀκατόρθωτο. Ἡ Ζούγκλα δὲν εἶναι πολιτεία μὲ σπίτια καὶ μὲ δρόμους ποὺ θὰ μπορούσες νὰ βρῆς γρήγορα ἐκεῖνο ποὺ ζητάς.

Καὶ αὐτὸ οἱ ὄχτῳ Ἴσπανοὶ τὸ ἀντελήφθηκαν ἀμέσως.

Κατάλαβαν δηλαδή πῶς τὸ πρᾶγμα ἦταν σοβαρὸ, ἐπικίνδυνο, καὶ χρειάζοταν ὑπομονή.

Τέλος κάποτε πληροφορήθηκαν πῶς ὁ κατρυλισμὸς τῆς φυλῆς τῶν Μπαμπαλοῦ βρίσκεται κοντὰ στὸ βόρειο ἄκρο τῆς λίμνης Ταγκανίκα.

Ἄρχιζαν τότε νὰ βαδίζουν βορινὰ ὑπερπηδώντας διαρκῶς τὰ διάφορα ἐμπόδια ποὺ τοὺς παρυσιαζόντουσαν, ἐμπόδια δηλαδή τρομαχτικὰ ποὺ ἔβεζαν διαρκῶς σὲ κίνδυνο τῆ ζωῆ τους.

Μιὰ μέρα ἔμειναν στὴν προσωρινή τους κατασκήνωση δύο ἀπὸ τὴν ομάδα αὐτή. Ὁ Χουὰν καὶ ὁ Ζοζὲ γιὰ νὰ μαγειρέψουν ἕνα ζαρκάδι ποὺ εἶχε σκοτώσει ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς.

— Τότε κάθησε καὶ σὺ Ζοζὲ μαζί μὲ τὸν Χουὰν νὰ τὸ ἐτοιμάσετε εἶπε ὁ Ἄρτουρο. Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ θὰ κάνουμε μιὰ βόλτα μήπως καὶ ἀνακαλύψουμε κάτι ποὺ θὰ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Σὲ δύο ὥρες τὸ ζαρκάδι ἦταν ἔτοιμο.

Οἱ δύο σύντροφοι ποὺ ἔπρεπε νὰ περιμένουν καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ φᾶνε καὶ μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμουν ξαπλώθηκαν ἔ-

ξω ἀπὸ τὴν κατασκήνωση κρατώντας στὴν ἀγκαλιά τους τὰ τουφέκια τους.

Ἄξαφνα ὁ Χουὰν ἀντελήφθηκε μιὰ θεόρατη λεοπάρδαλη ποὺ ἦταν ξαπλωμένη στὸ χοντρὸ κλαδί ἐνὸς δένδρου καὶ ποὺ τοὺς κύτταζε μὲ τὰ κιτρινωπά της μάτια.

— Ρίξε της Ζοζὲ εἶπε στὸ φίλο του.

Ἔνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε τότε καὶ τὸ αἰλουροειδὲς ζῶο κυλίστηκε ἄψυχο στὴ γῆ.

Ταυτόχρονα ὁμως προέβαλαν πίσω ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ οἱ ἄλλοι πέντε σύντροφοὶ τους ποὺ γύριζαν γιὰ νὰ φᾶνε.

Πῆγαν κοντὰ στὴ σκοτωμένη λεοπάρδαλη ποὺ ἔπλεε στὸ αἷμα της καὶ περιτριγυρίζοντάς την θαύμαζαν τὸ ὑπέροχο καὶ γυαλιστερὸ δέρμα της.

— Τὶ ὑπέροχο ζῶο ποὺ εἶναι εἶπε ὁ Ἄρτουρο.

— Μάλιστα κύριε Βελάσκουεθ ἔκανε κάποιοι νεαρὸς Ἴσπανός.

Ἡ λεοπάρδαλις ἔχει τὸ πιὸ δμορφο καὶ τὸ πιὸ γυαλιστερὸ δέρμα ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Κεῖνη τῆ στιγμῇ ἄγριες φωνὲς καὶ ἀλαλαγμοὶ ἀκούστηκαν, ποὺ ἔκαμαν τοὺς ὄχτῳ αὐτοὺς ἄντρες νὰ κυττάξουν γύρω τους σατισμένοι.

Πρόσεξαν τότε πῶς ἦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ πολλοὺς ἀγρίου με κοντὸ ἀνάστημα ποὺ κρατοῦ-

σαν προτεταμένες τις μαύρες λόγχες τους.

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΑΝ-ΘΡΩΠΟΥ

Φεύγοντας ο Χούλα από τον καταυλισμό του βιάσισε γρήγορα πηγαίνοντας προς συνάντηση του κυρίου του, χαρούμενος που τὰ εἶχε καταφέρει τόσο καλά.

Όταν ἔφτασε πιά ἔως 200 μέτρα σχεδὸν ἀπὸ τῆ σπηλιά πρόσεξε κάτι παράξενους κιτρινωπούς καὶ κοντούς ἀνθρώπους πού ἦσαν μαζεμένοι καὶ συζητούσαν χαμηλόφωνα. Κρύφτηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ παρακολουθοῦσε περιέργως τὶς κινήσεις τους. Τὰ ὄπλα τους ἦτανε κάτι μικρὰ τόξα καὶ στὸ πλευρό τους κρεμόνταν μιὰ δερμάτινη θήκη μὲ βέλη.

Ἦντουσαν καμμιά τριανταριά καὶ στὸ κεφάλι τους φοροῦσαν κάτι παράξενα καπέλλα. Τὸ στήθος τους ἦτανε γυμνὸ κι' ἀπάνω του ἦταν ζωγραφισμένος ἕνας ἀετὸς μ' ἀπλωμένα φτερά. Σὲ μιὰ στιγμή χάρισαν, σκορπίστηκαν κι' ἔτσι κρατώντας ὁ καθένας τὸ τόξο του ἔτοιμο, προχώρησαν πρὸς τὴ λίμνη.

Μὰ ὁ Χούλα δὲν ἔβλεπε ἀπὸ κεῖ πού ἦταν κρυμένος. Σκαρφώλωσε λοιπὸν σ' ἕνα κητόλληλο δέντρο χώθηκε μέσα στὴ φυλλωσιά του κι' ἀπὸ κεῖ εἶδε μιὰ πρωτότυπὴ καὶ βουβὴ αἰχμαλωσία πού ἔγινε μπροστὰ στὴ λίμνη.

Μόλις ὁ Μπάμπο πού περιεργαζόταν τὸν ψόφιο κροκόδειλο ἀντελήφτηκε πὼς μέσα στὸ δάσος κάτι γινόταν κι' ἔτρεξε νὰ δῆ τί συμβαίνει, οἱ κίτρινοι ἄνθρωποι γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὸν Γκρέκο ἔκαναν κάτι ἔξυπνη. Κρύφτηκαν ὄλοι πίσω ἀπ' ἕνα δέντρα κι' ἄφησαν ἕναν δικὸ τους νὰ φαίνεται γιὰ δόλωμα.

Τότε αὐτὸς μόλις κατάλαβε πὼς ὁ γορίλλας τὸν ἀντελήφτηκε ἔκανε πὼς φεύγει γιὰ νὰ ζητήση, ὁ γορίλλας δηλαδὴ νὰ τὸν καταδιώξη. Ἔτσι κι' ἔγινε βλέποντας ὁ Μπάμπο ἕναν ἀνθρώπο ἀγνωστο νὰ φεύγει ἔτρεξε πίσω του, μὰ τότε ὁ κιτρινανθρωπος γυρίζει ἀπότομα καὶ τεντώνοντας τὸ τόξο του σημαδεύει τὸ γορίλλα. Τὸ θέλος χώθηκε στὸν ὦμο του τρυπώντας τον βαθειά. Ὁ Μπάμπο ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ στριγγιὰ κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι του στηρίχτηκε στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

Ἀμέσως ἕνα δεύτερο θέλος καρφώθηκε στὸ ἀπλωμένο μπράτσο του καὶ τὸν σάριασε στὴ γῆ αἰμόφυρτο.

Τότε ὁ Χούλα βλέπει τὸν Γκρέκο πού ἦταν στὴν ὄχθη τῆς λίμνης μαζί μὲ ἄλλους τρεῖς λευκοὺς ἀνθρώπους, νὰ τρέχει μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ βοηθήση τὸν Μπάμπο καταλαβαίνοντας ἀπὸ τὶς στριγγιές του πὼς κάτι ἔπαθε.

Μόλις εἶδαν οἱ κίτρινοι ἄνθρω

ποι τὸν Γκρέκο νὰ βρῖσκη τὸν Μπάμπο ξαπλωμένο καὶ νὰ φροντίζη νὰ τὸν περιποιηθῆ, τρέξον ὅλοι μαζί σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὴ λίμνη κα πρὶν προλάβουν οἱ τρεῖς γερμανοὶ ν' ἀντιληφθῶν τί γίνεται τοὺς ἄρπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ δίνοντάς τους συγχρόνως μιὰ γερὴ γροθιά στὸ στομάχι. Ὁ Χάνς καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του λιποθύμησαν μένοντας ἔτσι στὴ διάθεση τῶν κιτρινανθρώπων, ποὺ χάθηκαν γρήγορα μέσα στὸ δάσος κουβαλώντας τὸ πολύτιμο ἀνθρώπινο φορτίο τους. Ὁ Χούλα ποὺ παρακολούθησε ὅλη τὴ φοβερὴ σκηνὴ καὶ καταγανακτισμένος ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ βιοηθῆση τοὺς φίλους τοῦ κυρίου του, ἐτοιμαζόταν νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ δέντρο, ὅταν βλέπει ἕνα κιτρινανθρώπο νὰ τρέχη γιὰ νὰ προφτάσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἡ τυχὸν ὁ ἴδιος ποὺ πλήγωσε τὸ Μπάμπο καὶ ποὺ φαίνεται πῶς ἔμεινε πίσω παρακολουθώντας τὶς κινήσεις τοῦ Γκρέκο. Τότε κατεβοῖνοντας γρήγορα ἀπὸ τὸ δέντρο τρέχει πίσω του κρατώντας τὸ κοντάρι του.

Μὰ ὁ κιτρινανθρώπος ποὺ ἀντελήφθηκε τὸ Χούλα ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν σίφουνας κερδίζοντας ὀλοένα ἔδαφος. Ὅμως ὁ Χούλα ἦταν ἀνθρώπος ποὺ δὲν τᾶχανε εὐκόλα· κι' ἔτσι καθὼς ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὸν κιτρινανθρώπο σηκώνει ψηλὰ τὸ κοντάρι του καὶ

τοῦ τὸ πετάει μὲ ὀρμὴ στὰ πόδια.

Τὸ κοντάρι ἔσκισε γρήγορα τὸν ἀέρα κι' ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ κιτρινανθρώπου ποὺ μπερδεύτηκε καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς.

Πέφτοντας ὁ κοντὸς ἄνθρωπος χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι κι' ἔμεινε λιπόθυμος. Ὁ Χούλα τότε ἄρπάζοντάς τον ἀπὸ τὴ μέση τὸν σήκωσε στὴν πλάτη καὶ τράβηξε γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ κυρίου του.

ΟΙ ΓΚΡΙΝΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΑΤΙΑ

— Ἀπὸ δῶ Μαίρη ἀπὸ ἐδῶ.

— Οὔτε ἀπὸ δῶ μπορούμε νὰ περάσουμε.

— Τότε πῶς θὰ βγοῦμε;

— Ξέρω γὼ Θάνο, θὰ δεῦμε.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ καταλαβαίνει βέβαια πῶς αὐτὰ τὰ πρόσωπα δὲν ἦσαν ἄλλα παρὰ ἡ ἑλληνίδα δημοσιογράφος Μαίρη μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της Θάνο καὶ τὸν Πατατία ποὺ εἶχαν χωθῆ μέσα σ' ἕνα πυκνοφυτεμένο μέρος τῆς Ζούγκλας καὶ δὲν μπορούσαν νὰ βγοῦν.

Ἐπειδὴ αὐτὸ συμβαίνει πάντα σὲ ἀνθρώπους τοῦ πατοῦν πρώτη φορὰ τὸν παράξενο αὐτὸν τόπο, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουμε ἐδῶ μιὰ σύντομη ἀλλ' ἀναγκαία περιγραφή τῆς ὀργιαστικῆς αὐτῆς βλαστήσεως.

Γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ τὸ πυκνὸ δά-

σος ζητάει ύγρασία και θερμότητα, έτσι ή βλάστησις γίνεται πυκνότερη και σχηματίζει διάφορα στρώματα.

Τὸ κάτω στρώμα τῆς Ζούγκλας εἶναι κάτι μικρὰ καὶ πυκνὰ φυτὰ ποὺ σκεπάζουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἔδάφους. Τὸ δεύτερο στρώμα ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ψηλοὶ θάμνοι καὶ μικρὰ ἢ ἀσχημάτιστα ἀκόμη δέντρα. Μὰ ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ κάτι ἄλλα ψηλότερα δέντρα ἀπὸ 10-35 μέτρα ἀπλώνουν τὰ βραρεῖα κλαδιά τους ποὺ ἀνάμεσά τους πάλι περνοῦν κάτι περίεργα ἐλικοειδῆ φυτὰ ποὺ λέγονται λιάννα. Αὐτὰ τὰ φυτὰ — κάτι σὰν ἀγιόκλημα περίπου — ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ τυλίγονται γύρω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, ν' ἀνεβαίνουν στὰ κλαδιά τους κι' ἀπὸ κεῖ νὰ ἐνώνωνται μὲ τὰ κλαδιά τῶν ἄλλων δέντρων, ὕστερα πάλι νὰ κατεβαίνουν, ἔτσι ποὺ σχηματίζουν μιὰ τεράστια καὶ περίεργη νταντέλλα ἢ καλύτερα ἕνα φυτικό τεῖχος μὲ συνέχεια.

Σὲ ὀρισμένες μάλιστα περιοχὲς τοῦ δάσους αὐτοῦ εἶναι τόσο πυκνὴ ἢ γύρω βλάστησις ποὺ καὶ ἡ ἀπλὴ ἀκόμα διάβασις νὰ γίνεται προβληματικὴ.

Σ' ἕνα τέτοιο ἀκριβῶς τεῖχος βρέθηκαν ὁ Θάνος ἢ Μαίρη καὶ ὁ Πατατίας, ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε τὴν ἔξοδο.

Μὰ σὲ λίγο ἀνακάλυψαν ἕνα στενὸ δρομάκι ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα κι' ἔτσι βρέθηκαν

πάλι ἐλεύθεροι γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους.

— Δόξα τὸ Θεὸ ποὺ γλυτώσαμε ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ ἔκανε ὁ Πατατίας σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του. Μωρὲ θὰ πάθουμε κι' ἄλλα. . . ἀκόμα τὸ περίφημο ἐθρῖο ποὺ λέγεται Γκρέκο δὲν τὸ πιάσαμε. Μιὰ βδομάδα ψάχνουμε καὶ θὰ ψάχνουμε ἀκόμα. *Ἐ, Θανάση τί λὲς καὶ σὺ θὰ τὸ πιάσουμε καμμιά φορὰ τὸ θρῖο; Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται.

— Πατατίας τὸ θρῖο δὲ θὰ τὸ πιάσουμε διέκοψε ἡ Μαίρη γελωντας, σοῦ τὸ ξανάπα. *Ἀπλῶς θὰ διαπιστώσουμε μόνο τὴν ὑπαρξὴ του. Μετὰ θὰ τοῦ πάρουμε κάμποσες φωτογραφίες καὶ ὕστερα δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, εἶπε σκεπτικὸς ὁ δύστυχος Πατατίας. Δηλαδὴ δὲν κατάλαβα. . . ἢ μάλλον κατάλαβα πὼς εἴμαστε βλάκες μὲ περικεφαλαία. Γιατὶ βρὲ Μαίρη πρέπει νὰρθομε ἐμεῖς νὰ φωτογραφίσουμε τὸ θρῖο κι' ὄχι ὁ κύριος διευθυντὴς σου ποὺ θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ κἀνὴ τὴ γνωριμία του;

Πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ βρὲ παιδιὰ, ἐξακολούθησε κλασιάρικα ὁ Πατατίας, ἔχω κακὰ προαισθήματα. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θὰ τὴν ξαναδοῦμε πιά τὴν ὁμορφὴ Ἀθήνας μας.

Μόνοι μας χωρὶς ἄλλο ὄπλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πιστόλια μας ν'

Τὸ βέλος χώθηκε στὸν ὤμο του τρυπώντας τον βαθείά.

άποφασίσουμε ν' αντιμετωπίσουμε τ' άγρια θεριά τής άφρικανικής Ζούγκλας ώσπου νά ανακαλύψουμε τόν πώς τόνε λένε του κυρίου διευθυντή, είναι καθαρή τρέλλα. "Αχ, 'Αθήνα μου, 'Αθηνίτσα μου, 'Αθηνουλίτσα μου, δέ θα σε ξεναδώ, πρόσθεσε κλασιάρικα.

'Ο Θάνος και ή Μαίρη που γελοῦσαν μέ τήν άπεριόριστη γκρίνια του άγαθού Πατατία, προχωρούσαν μεθοδικά και συστηματικά εξετάζοντας κάθε τι που τυχόν θα τούς άνοιγε τό δρόμο για τήν ανακάλυψη του Γκρέκο — Ταρζάν.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΑΤΙΑ

Μά οί μέρες περνούσαν και τόν Γκρέκο δέν τόν ειχαν ακόμα ανακαλύψει.

— Μωρέ δέ σ'άς τάπα γώ πώς δλ' αυτά περι Γκρέκο είναι σαπουνόφουσκες τσίριζε ό Πατατίας. "Αν βρήτε τό θηρίο νά μου τρυπήσετε τή μύτη.

— Καλά, καλά, του άποκρινόταν ό Θάνος μ'ήν γκρινιάζης θ' άργήσουμε λίγο αλλά στο τέλος

— Θα τόν ξετρυπώσουμε τό λαγό-ξέ Θάνο;

— Μάλιστα φίλε μου.

— Μωρ' έμένα μου λές . . .

Μιά μέρα που περπατούσαν ό χοντρός Πατατίας έπεσε άξαφνα σ' ένα βαθύ λάκκο.

'Ο λάκκος αυτός ήταν από κεί-

νες τ'ς παγίδες που φτιάχνουν οί άγριοι για τά μεγάλα θηρία τής Ζούγκλας.

Νά πώς είναι αυτές οί παγίδες:

'Αφού σκάφουν πρώτα τό λάκκο — τέσσερα έως πέντε μέτρα βάθος και τρία έως τέσσερα φάρδος — τόν σκεπάζουν μέ πολύ λεπτά κλωνιά δέντρων κι' αλιό πάνω ρίχνουν φύλλα και χώμα έτσι που νά μη διαφέρη τό καλυμμένο αυτό μέρος από τήν ύπόλοιπη επιφάνεια του έδάφους. 'Ανύπτο λοιπόν καθώς περνάει από κεί, πατάει πάνω στα λεπτά κλαδιά αυτά, τά όποια σπ'ει φυσικά μέ τό βάρος του σώματός του. "Έτσι τό θηρίο αυτό πέφτει μέσα στο λάκκο και δέν μπορεί νά βγ'η.

Σέ μιá τέτοια λοιπόν παγίδα έπεσε ό Πατατίας χωρίς εύτυχώς νά χτυπήση. Τρομοκρατημένος λοιπόν έβαλε τ'ς φωνές.

Οί άλλοι δύο ζ'μως, ή Μαίρη μέ τό Θάνο δηλαδή, που βιάδιζαν πιδ μπροστά από τό δυστυχ'η χοντρό φίλο τους, δέν ειδαν τή σκηνή και φυσικά ξαφνιάστηκαν από τ'ς φωνές που άκουσαν.

Γύρισαν πίσω τους μά δέν ειδαν κανένα. 'Επίσης δέν ειδαν και τό άνοιγμα του λάκκου που τ'δκρυβαν κάτι θάμνοι που ήταν μπροστά.

— Τί φωνές ει'ν αυτές έκανε ό Θάνος που δέν γνώρισε τή φωνή του Πατατία ή όποια μεσ' από τό λάκκο άκουγόταν διαφορετική

καὶ σὰν νάβγαине μέσα ἀπὸ μνήμα.

Ἔ, ἀκούστηκε πάλι ἡ ἴδια μυστηριώδης φωνή. Βοήθεια, πεθαίνω, βάρηκα ζωντανός. Βοήθεια. Μαίρη, Θάνο.

— Ὁ Πατατίας, ἔκανε τρομαγμένη ἡ Μαίρη. Τρέξε Θάνο.

Ἀμέσως οἱ δύο φίλοι τοῦ ἀγαθοῦ Πατατία ἔτρεξαν δῶ καὶ κεῖ καὶ σὲ λίγο ἀνακάλυψαν τὸ ἀνοιγμα τοῦ λάκκου.

Σκύβουν τότε καὶ βλέπουν τὸ χοντρὸ πού χειρονομοῦσε ἀπελπισμένα καὶ πού μόλις εἶδε τοὺς φίλους του γκρίνιαξε.

— Ἄμάν χριστιανοὶ βοήθεια. Ἔσθισα ὁ ἄμοιρος πέθανα.

Ἡ Μαίρη βλέποντας τὸ χοντρὸ σὲ κείνη τὴν κατάσταση δὲν μπορεσε νὰ μὴ βάλῃ τὰ γέλοια.

— Τί ἔκανες Πατατία τοῦ φώναξε πέθανες; Ἔ, τότε γειά σου.

Οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους κι' οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανούς, Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ Πατατίας τότε χλωμὸς ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ δειλὸς καθῶς ἦταν νόμιζε πὼς θὰ τὸν ἄφιναν μέσα στὸ λάκκο. Γι' αὐτὸ προσπάθησε νὰ συγκινήσῃ τὴ φίλη του λέγοντας της.

— Μαιράκι μου, Μαιρουλάκι μου, ἐγὼ εἶμαι ζωντανός καὶ ὄχι πεθαμένος πού νὰ φᾶς τὴ γλώσσα σου. Ἔλα ρίξε μου τὸ σκοινὶ ν' ἀνέβω. Πὼς θὰ μπορέσης νὰ συνεχίσῃς τὴν ἀποστολή σου; Ἔλα λοιπὸν Μαιράκι μου καὶ μὴν

μὲ βαρτανίζης γιατί θὰ σὲ καταραστῶ καὶ θὰ γεμίσης σπειριά. Ἄντε κούκλα μου.

Τὸ ὕφος τοῦ χοντροῦ παρ' ὅλο ὅτι ἦταν κωμικὸ ἐν τούτοις ἔκρυβε μιὰ τόση μεγάλη ἀπελπισία πού ἡ Μαίρη δὲν θέλησε νὰ συνεχίσῃ τ' ἀστεία της,

Ἔτσι ὁ Θάνος ξετυλίγοντας τὸ σκοινὶ πού εἶχε κρεμασμένο στὸν ὦμο του τῶρριξε στὸ λάκκο καὶ σὲ λίγο ὁ Πατατίας ἦταν πάλι ἐλεύθερος.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ

Ὅταν μπήκε ὁ Χούλα στὴ σπηλιὰ μὲ τὸ λιπόθυμο κιτριάνθρωπο στὸν ὦμο, ὁ Γκρέκο πετάχθηκε ὀρθίος κυττάζοντάς τους περιεργά.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς; ρώτησε μὲ ἀπορία.

Ὁ Χούλα ἀφοῦ πέταξε τὸν αἶχμάλωτό του σὲ μιὰ γωνιὰ κάθησε καὶ ἐξιστόρησε στὸν κύριό του ὄλα. Ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Τάκου—Λη στὸν καταυλισμό της, ἕως τὴν αἰχμαλωσία τοῦ κοντοῦ κιτριάνθρωπου.

Ὁ ἦρωας μας γύρισε καὶ κύτταξε ἀγριεμένος τὸν παρ' ὀλίγο δολοφόνου τοῦ πιστοῦ του Μπάμπο καὶ εἶπε στὸ Χούλα:

— Πρέπει νὰ γλυτώσουςε τοὺς Γερμανούς. Δὲν ξέρουμε τί φυλὴ εἶν' αὐτὴ καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχηγός τους. Μὰ ἀπὸ τὴ φύστα

αυτόνου καταλαβαίνει κανείς πώς είναι κακοί και δόλιοι άνθρωποι. Πρώτη φορά τους βλέπω αυτούς. Θα είναι φαίνεται μακρὰ τὸ λημέρι τους. Λοιπὸν Χούλα: Πάρε τὴ θήκη μὲ τὰ βέλη τοῦ κιτριναθρώπου καὶ κρέμασέ την ἐσύ. Ἐπίσης πάρε καὶ τὸ τόξο του. Μόλις ξυπνήση θὰ τὸν πάρουμε νὰ μᾶς δείξη τὸ δρόμο ποῦ πάει γιὰ τὸ κονάκι τους. Θα γλεντίσουμε σήμερα Χούλα νὰ εἶσαι βέβαιος.

Ὁ Μπάμπο ἐκείνη τὴ στιγμή ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Μὰ σὰν ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν κιτριναῦθρωπο ξαπλωμένο δίπλα του ἔκανε μιὰ κίνηση σὰν νᾶθελε νὰ τὸν πνίξη, ὅμως ὁ Γκρέκο πρόλαβε καὶ τοῦ ἐξήγησε μὲ νοήματα πὼς δὲν πρέπει νὰ γίνη αὐτὸ γιατί τὸν θέλουν γιὰ οδηγό. Σὲ λίγο ξύπνησε καὶ ὁ κιτριναῦθρωπος, ποῦ μόλις εἶδε τὸν Γκρέκο ἀπὸ πάνω του φοβήθηκε πολὺ.

— Τί γλώσσα μιλάς; τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ γενναῖος Ἕλληνας. Ξέρεις τὴ γλώσσα τῶν Μπαμποαλοῦ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ αἰχμάλωτος, ποῦ σηκώθηκε ζαλισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸ χτύπημα ποῦ τοῦ προκάλεσε τὸ πέσιμο.

— Ποῖον ἔχεις ἀρχηγὸ καὶ ποῦ εἶναι ὁ καταλισμός σας; τὸν ξαναρώτησε ὁ Γκρέκο.

— Ἀρχηγός μας εἶναι ὁ Γκοῦ

σὰ καὶ μένουμε στὸ ψηλὸ βουνὸ τοῦ Κάπο.

— Τότε γρήγορα Χούλα. Δέσε τὰ χέρια τοῦ κιτριναῦθρωπου πίσω κι' ἄφησε λίγο μακρὸ σκοινί, ποῦ θὰ τὸ κρατᾷ ὁ Μπάμπο. Καὶ κάνοντας νοήματα στοὺς δύο γορίλλες καὶ στὴ Ζίκα βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ἐνῶ ὁ Χούλα ἔδενε τὰ χέρια τοῦ αἰχμαλώτου. Σὲ λίγο ἡ περίεργη συνοδεία ἄφηγε τὴ σπηλιὰ καὶ πήγαινε πρὸς ἀπελευθέρωση τῶν τριῶν Γερμανῶν.

Ὁ Γκρέκο βόδιζε μπροστὰ κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Ζίκα καὶ δίπλα του ὁ Χούλα ὀπλισμένος μὲ τὸ δόρυ, μὲ τὸ τσεκούρι καὶ μὲ τὰ... λάφυρα τῆς νίκης του. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἀκολουθοῦσαν ἡ Μάμο καὶ ὁ Μπάμπο ποῦ κρατοῦσε τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ τοῦ αἰχμαλώτου.

Εἶχαν προχωρήσει ἀρκετά. Τὸ δάσος τώρα ἄρχισε ν' ἀραιώνει καὶ ἀπὸ μακρὰ φάνηκε τὸ ἀπότομο βουνὸ τοῦ Κάπο, ποῦ ἡ κορυφή του ἦταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ ψηλοὺς καὶ ἀπόκρημνους βράχους.

Ὁ Γκρέκο γύρισε καὶ κύτταξε τὸν κιτριναῦθρωπο σὰ νὰ τὸν ρωτοῦσε πὼς θ' ἀνεβοῦν ἐκεῖ ἀπάνω. Μὰ ἐκεῖνος κατᾶλαβε τὴ σκέψη τοῦ παλληκαριοῦ καὶ ἀπάντησε:

— Θα σοῦ δείξω τὸ δρόμο δυνατὲ ἀνθρώπε καὶ δλα τὰ μυστικά τοῦ τόπου μου. Μὰ θὰ μοῦ

Μὰ οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ τὸν Γκρέκο δὲν τὸν εἶχαν ἀκόμα ἀνακαλύψει.

ὑποσχεθῆς πὼς δὲ θὰ μὲ χαλάσης. Κι' ὅταν τελειώσης μὲ τὸν Γκούσα νὰ μὲ ξαναπάρης μαζί σου, γιατί ἂν μείνω θὰ μὲ σκοτώσῃ πού τὸν πρόδωσα. Καὶ μάθε, δυνατὲ ἄνθρωπε, πὼς ἐμένα θὰ μὲ χρειαστῆς πολὺ στὴ ζωῆ σου. Ἔχω κι' ἐγὼ τὴ δύναμή μου ὅπως ἔχεις καὶ σὺ τὴ δική σου. Θὰ δῆς. Ὅλοι ξέρουν τὴ δύναμη τοῦ Γιάν. Γι' αὐτὸ ἄμα συμφωνήσης λύσε με.

Ὁ Γκρέκο καὶ ὁ Χούλα, πού

ἄκουσαν τὸν κιτριάνθρωπο νὰ μιλά ἔτσι γιὰ τὴ δύναμή του δὲ γέλασαν μὰ κυττάχτηκαν παραξενεμένοι.

Τέλος ὁ Γκρέκο, πού ἦταν πραγματικὸ παλληκάρι, ἐκτίμησε τὸ θάρρος τοῦ κοντοῦ Γιάν καὶ δίνοντας διαταγὴ στὸ Χούλα νὰ τὸν λύσῃ τοῦ εἶπε:

— Εἶπες πὼς θέλεις νὰ μείνης μαζί μου κι' ὅτι δὲ θέλεις νὰ σὲ χαλάσω. Μάθε τώρα κάτι πού θὰ σοῦ πῶ. Ὁ Γκρέκο δὲ δολοφο-

νεϊ κανέναν άνθρωπο μὰ πολεμάει ἀντρίκια καὶ παλληκαρίσια. Ἄφου τὸ θὲς λοιπὸν μείνε μαζί μου, ὁ Γκρέκο καὶ ὁ Μπάμπο σὲ συγχωροῦν. Καὶ γυρνώντας στὸν Μπάμπο τοῦ ἔκανε κάποιον νόημα δείχνοντάς του τὸν Γιάν. Καὶ τότε ὁ εὐγενικὸς γορίλλας γρύλλισε χαρούμενα χτυπώντας μὲ τὶς παλάμες του τὸ τριχωτὸ του στήθος.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Χούλα εἶχε λύσει τὰ χέρια τοῦ Γιάν κι' αὐτὸς πέφτοντας τότε στὰ πόδια τοῦ εὐγενικοῦ παλληκαριοῦ τὰ φίλησε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη λέγοντας:

— Ὁ Θεὸς τοῦ δούλου σου Γιάν νὰ σὲ προστατεύη καλόκαρδε Γκρέκο.

Περπάτησαν ἀκόμα δυὸ ὄρες περίπου κι' ἔφτασαν στοὺς πρόποδες τοῦ ἀπόκρημνου βουνοῦ. Τότε ὁ Γιάν ἔκανε νόημα στοὺς συντρόφους του νὰ σταθοῦν καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς ψηλοὺς καὶ τεράστιους βράχους σφύριξε δυνατὰ καὶ παρατεταμένα. Ἀμέσως μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους βγήκε ἕνας ἀετὸς ποὺ πέταξε ἀνοίγοντας τὰ πελώρια φτερά του. Ἐκανε ἕνα μεγάλο κύκλο κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ ἔδαφος σὰν βολίδα. Μόλις ὁ Γκρέκο ἀντελήφθη τὸ σαρκοβόρο πτηνὸ νὰ ἔρχεται κατὰ πάνω τους καὶ νομίζοντας πῶς θὰ τοὺς ἐπιτεθῆ πήρε στάση ἀμύνης θγάζοντας τὸ μαχαίρι του.

Μὰ ὁ Γιάν τὸν καθησύχασε λέγοντάς του:

— Ὁ Μίκο εἶναι φίλος. Εἶναι πολὺ πιστὸς φίλος.

Μόλις τὸ πελώριο πουλὶ ἔφτασε, στάθηκε πάνω σ' ἕνα βράχο πρὸ πέρα κι' ἔκραξε. Ὁ Γιάν τότε πήγε κοντὰ του, χάιδεψε τὶς κλειστὲς φτεροῦγες του καὶ κάτι τοῦπε σὲ ἄγνωστη γλώσσα. Ἀμέσως ὁ ἀετὸς ξανάνοιξε τὰ φτερά του πετώντας πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γκρέκο ρώτησε τότε τὸ Γιάν τί τοῦ εἶπε, καὶ κείνος ἀπάντησε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος τῶν πουλιῶν αὐτῶν καὶ γὰρ τὰ διατάζω τί θὰ κάμουν. Εἶναι οἱ φύλακες τοῦ βουνοῦ Κάπο καὶ κανεῖς δὲν μπορεῖ ν' ἀνεβῆ πάνω σ' αὐτὸ γιατί θὰ τὸν κατασπαράξουν. Ὅμως τώρα δὲν ὑπάρχει φόβος. Ξέρουν πῶς εἶμαστε φίλοι. Ἄρχισαν τότε ν' ἀνεβαίνουν τὸ βουνὸ ἀπὸ ἕνα μυστικὸ μονοπάτι ποὺ τοὺς ἔδειξε ὁ Γιάν. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔφτασαν σὲ μιὰ σπηλιά ποὺ ἦταν στῆ μέση σχεδὸν τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ σταματήσουν καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐδῶ εἶναι ἡ σπηλιά τῶν θησαυρῶν τοῦ Γκούσα μὰ καὶ ἡ μεγάλη φυλακὴ, ποὺ κλείνει τοὺς αἰχμαλώτους. Τὴν φυλάει 20 φρουροὶ. Δὲν εἶναι πολλοὶ γιὰ μᾶς, μὰ ἔχουνε βέλη. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάω πρῶτα ἐγὼ καὶ

σείς νὰ μείνετε 'κεῖ ἀκριβῶς στὴ στροφή ποὺ κάνει ἡ σπηλιά καὶ νὰ μὲ παρακολουθήτε. "Όταν σὰς κάνω νόημα θὰ πέσετε ἄ-ξαφνα πάνω τους, ἐνῶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ ἐλευθερώσω τοὺς αἰχμαλώτους.

ΜΙΑ ΦΟΝΙΚΗ ΜΑΧΗ

"Έτσι κι' ἔγινε. 'Ο Γιὰν προ-χώρησε καὶ ὁ Γκρέκο μὲ τοὺς ἄλλους ἔμειναν πίσω παραμονεύ-οντας στὴ στροφή. Εἶδαν τὸ Γιὰν ν' ἀνακατεύεται μὲ τοὺς φρου-ροὺς καὶ νὰ τοὺς μαζεύη σὲ μιὰ γωνιά γιὰ νὰ τοὺς πῆ δῆθεν κά-τι. "Έτσι οἱ κιτρινάθρωποι φρου-ροὶ καθῶς εἶχαν μαζευτῆ θρι-σκόντουσαν μὲ γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκρέ-κο καὶ τῶν συντρόφων του. Σὲ λίγο τὸ σύνθημα δόθηκε καὶ τότε οἱ φίλοι μας χύμηξαν σὰν λέον-τες πάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γκούσα πρὶν ἀκόμα προλάβουν νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει. 'Ο Μπάμπο καὶ ἡ Μάμο ἄρπαξαν δυδ-δυδὸ τὰ μικρόσωμα ἀνθρωπά-κια τοῦ Γκούσα κα τὰ σβούριζαν στὸν ἀέρα. 'Ο Χούλα μὲ τὸ δό-ρυ του καὶ ὁ ἥρωάς μας ξεμπερ-δευσαν τοὺς ὑπόλοιπους. 'Η σπη-λιά ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ πονεμένα οὐρλιάσματα τῶν κιτρινανθρῶ-πων ποὺ μέσα σὲ λίγα λεπτά εἶ-χαν σαρωθῆ. Τότε ὁ Γκρέκο τρέ-χοντας πρὸς τὸ βάθος τῆς σπη-λιάς εἶδε τοὺς 2 Γερμανοὺς, τὸν πατέρα κα τὸ γιό, ποὺ ἔβγαί-ναν ἀπὸ μιὰ μεγάλη τρύπα κρα-

τώντας τὰ πιστόλια τους. Μόλις εἶδαν τὸν Γκρέκο χάρηκαν πολὺ καὶ τοῦ εἶπαν:

— "Ένας κίτρινος ἀνθρωπος μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴ φυλακή μας. "Όμως ἡ Γκρέττα δὲν ξέ-ρουμε ποὺ βρίσκεται. Πρέπει νὰ τὴ βροῦμε γρήγορα.

Κεῖνη τὴ στιγμή ὁ Γιὰν ἔφτα-σε λαχανιασμένος καὶ τοὺς εἶπε:

'Ελάτε γρήγορα γιὰτὶ ὁ Γκού-σα διέταξε νὰ πάνε τὴ λευκὴ γυ-ναίκα στὸ χαρέμι του καὶ νὰ τὴν κλείσουν μαζί μὲ τὶς ἄλλες. Γρή-γορα γιὰτὶ τότε θὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὴν πάρουμε.

Πάνω στὴν ὥρα ἔφτασαν ὁ Μπάμπο καὶ ὁ Μάμο ποὺ εἶχαν τελειώσει τὸ μακάθριο ἔργο τους. "Έτσι ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ Γιὰν ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν κάτι κυ-κλικὲς σκάλες καὶ σὲ λίγο βρέ-θηκαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Τότε ὁ κίτρινος φίλος τους ἐ-τοίμασε τὰ βέλη του λέγοντας καὶ στοὺς ἄλλους νὰ ἐτοιμάσουν τὰ δικά τους ὄπλα. 'Αφοῦ λοιπὸν διαπίστωσε πῶς ὄλα ἦταν ἐν τά-ξει τοὺς εἶπε:

— Μόλις στρίψουμε ἀπὸ τὸ θράχο πρὸς τὰ δεξιὰ θὰ βγοῦμε σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα ἀπέναντι ἀκριβῶς θὰ δῆτε ἕνα χρυσὸ ἀετὸ μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά. Πίσω ἀπ' αὐτὸν εἶναι ἡ καλύβα τοῦ Γκούσα. Αὐτὸς εἶναι ἡ ψυχὴ ἐδῶ μέσα κι' αὐτὸς πρέπει πρῶτα νὰ πεθάνη.

Τότε ὄλο τὸ βουνὸ θὰ παραλύ-ση. Στὴ διπλανὴ ἀκριβῶς καλύβα

έτοιμάζουν τὴ λευκὴ γυναικὰ ποὺ θὰ τοῦ τὴν δώσουν κι' αὐτὸς τότε θὰ τὴν κλείσῃ στὸ χαρέμι του. 'Εμπρός· πρῶτος πάλι ἐγώ, θὰ προχωρήσω στὴν καλύβα τοῦ Γκούσα. Μόλις φτάσω, τότε σεῖς ξέρετε τί θὰ κάνετε.

— 'Εγὼ θ' ἀναλάβω τὸν Γκούσα παιδιά, εἶπε ὁ Πάουλ. 'Εσεῖς πηγαίνετε δίπλα στὴν ἄλλη καλύβα ποὺ εἶναι ἡ Γκρέττα. 'Αν θέλῃς Γκρέκο δώσε μου τὸ Χούλα μαζί.

— Ναί, ναί, εἶπε ὁ φίλος μας. Θὰ μοιραστοῦμε. 'Εσὺ Πάουλ πάρε τὸν Χούλα καὶ τὸν Μπάμπο καὶ ἐγὼ τὸν πατέρα σου καὶ τὴ Μάμο. 'Ελάτε μὴ χάνουμε καιρὸ. Καὶ σὰν ἀστραπὴ ὄρμησαν μέσα στὴν κατασκήνωση τῶν κιτρινανθρώπων περνώντας ἀπὸ τὴ μικρὴ πλατεῖα ποὺ κείνη τὴ στιγμή ἦταν εὐτυχῶς ἄδεια. Ὁ Πάουλ εἶδε τὸν Γιὰν ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Γκούσα ποὺ τοὺς περίμενε καὶ φτάνοντας ἔδωσε μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὴν πόρτα ποὺ τὴν ἀνοίξε ἀμέσως. Χύθηκαν μέσα ὄλοι κι' ὁ Γιὰν μαζί, ἔτσι ποὺ δρέθηκαν μπροστὰ στὸν Γκούσα καὶ στὸν πιστὸ ὑπασπιστὴ Μπιντοῦ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Γκούσα φώναξε ὁ Γιὰν. 'Απάνω του Μπάμπο. Μὰ πρὶν προλάβῃ ὁ Γορίλλας νὰ κινηθῇ, δυνατοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καὶ τὰ κορμιά τῶν δύο κακούργων κυλίστηκαν στὴ γῆ ἄψυχα πλέοντας στὰ αἶμα τους. Βγήκαν τότε γρήγορα ἔξω καὶ

τράβηξαν γιὰ τὴν καλύβα ποὺ ἦταν ἡ Γκρέττα. Μὰ εἶδαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς πλατείας νὰ τρέχουν πολλοὶ κιτρινανθρώποι κρατώντας τὰ τόξα τους στὰ χέρια. Οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ Πάουλ τοὺς εἶχαν ξαφνιασεῖ καὶ κατάλαθαν πῶς κάτι συμβαίνει.

— Πίσω ἀπὸ τὸ χρυσὸ ἀετὸ γρήγορα, φώναξε ὁ Πάουλ.

'Αλήθεια ἦταν καιρὸς. Οἱ κιτρινανθρώποι μόλις τοὺς εἶδαν, στάθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς ρίχνουν τὰ βέλη τους. Ὁ Πάουλ ἔβγαλε ἓνα δεῦτερο πιστόλι καὶ τῶσε στὸ Χούλα ποὺ τ' ἄρπαξε χαρούμενος.

Τότε ἄρχισε μιὰ ἄγρια συμπλοκὴ ποὺ ἦταν μοιραῖο νὰ καταλήξῃ εἰς βάρος τῶν κιτρινανθρώπων γιὰτὶ ἤντουσαν ἀκάλυπτοι. Κάθε σφαῖρα τοῦ Πάουλ καὶ τοῦ Χούλα ἔριχνε κι' ἀπὸ ἓνα κιτρινανθρώπο νεκρὸ καὶ κάθε βέλος τοῦ Γιὰν τὸ ἴδιο, ἐνῶ τὰ βέλη τῶν ἀνθρώπων τοῦ νεκροῦ Γκούσα χτυποῦσαν πάνω στὸ χρυσὸ ἀετὸ ποὺ προστάτευε τοὺς φίλους μας κι' ἐξωστράκιζόντουσαν. Σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τὴν Γκρέττα ποὺ εἶχαν ἐλευθερώσει καὶ ποὺ τὴν κρατοῦσε ὁ Γκρέκο. Ὁ πατέρας τοῦ Πάουλ πῆρε κι' αὐτὸς θέση πίσω ἀπ'τὸ χρυσὸ ἀετὸ κι' ἄρχισε νὰ πυροβολῇ κατὰ τῶν κιτρινανθρώπων ποὺ τὰ κορμιά τους ἔπεφταν αἰμόφυρτα βάφοντας τὸ

έδαφος κόκκινο. Ξαφνικά ή φωνή της Γρέττας που είχε ζαρώσει κονιά στον πατέρα της αντίχρησε τρομαγμένη.

— Πατέρα, Πάουλ, μην πυροβολείτε. 'Ο Γκρέκο με τους γορίλλες πήγαν από κεϊ.

.. 'Αμέσως οί πυροβολισμοί σταμάτησαν και τότε μπροστά στα μάτια τών τριών γερμανών ξετυλίχτηκε ή πιό άγρια σκηνή που είδαν στη ζωή τους. Οί δυό γο-

ρίλλες με τόν Γκρέκο βρισκόντουσαν ανάμεσα στους κιτρινανθρώπους που τούς άρπαζαν και τούς τίναζαν μακριά. Οί γύρω βράχοι είχαν βαφτή κόκκινοί από τὰ αίματα και τὰ ούρλιασματα τών λαδωμένων δονούσαν τήν ατμόσφαιρα.

'Ο Μπάμπο και ή Μάμο που είχαν άγριέψει σε μεγάλο βαθμό, στρίγγιζαν μανιασμένα σκορ-

Δυνατοί πυροβολισμοί άκούστηκαν και τὰ κορμια τών δύο κακούργων κυλίστηκαν στη γή.

πάντας τὸν ἄλεθρο στὶς τάξεις τῶν κιτρινανθρώπων ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὰ τὰ λυσσα σμένα αὐτὰ θεριά γλυτώνοντας ἔτσι τὴ ζωὴ τους.

Ὅμως ἀπὸ ποῦ νὰ φύγουν; Ὁ Πάουλ, ὁ Γιάν, ὁ Χούλα καὶ ὁ Χάν μαζὺ μὲ τὴ Γκρέττα εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ χρυσὸ ἀετὸ καὶ πῆγαν πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα βράχια πάνω ἀπὸ τὶς σκάλες καὶ στὴν εἴσοδο τῆς μικρῆς πλατείας ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶχε μεταβληθῆ σ' ἓνα πεδίο τρομαχτικῆς μάχης.

Ξαφνικὰ πάνω ἀπὸ τὰ γύρω ἀπρόκλητα βράχια πρόβαλαν πεντ' ἕξη κιτρινανθρωποὶ ποὺ θὰ ξέφυγαν ἀπὸ τοὺς γοριλλες κι' ἀρχισαν νὰ πολεμοῦν τοὺς φίλους μας ρίχνοντας μὲ πραγματικὴ λύσσα τὰ βέλη τους.

— Φιλαχτήτε, φώναξε ὁ Χάνς τραβώντας πίσω ἀπὸ τὸ βράχο τὸν Χούλα ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ἀντιληφθῆ.

Οἱ ξεροὶ κρότοι τῶν πιστολιῶν ἀντήχησαν πάλι, μὰ μέσα στὴν ὄχλοβοή, στὰ στριγγλίσματα καὶ στὶς γοερὲς κραυγὲς τῶν πληγωμένων ἀκουγόntonτουσαν σὰν τὶς παιδικὲς ἀγιοδοσιλιάτικες τρακατρούκες.

Οἱ κιτρινανθρωποὶ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶσαν καλὰ ταμπουρωμένοι καὶ οἱ σφαίρες δὲν τοὺς εὗρισκαν ὅπως πρὶν.

Ἔτσι ἡ ὄρα περνοῦσε καὶ τὰ πυρομαχικὰ τῶν φίλων μας κου-

τευαν νὰ σωθοῦν. Τότε ὁ Χούλα βλέποντας ἓνα κούφιο βράχο ποὺ ἦταν δίπλα του καὶ ἀκριβῶς στὴ στροφή, σκέφθηκε νὰ μποῦν μέσα γιὰ νὰ νομίσουν οἱ ἐχθροὶ τους πὼς ἔφευγαν.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ φίλοι μας χάθηκαν γρήγορα στὸ βράχο καὶ περίμεναν. Οἱ κιτρινανθρωποὶ νομίζοντας πὼς οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι κατεβαίνουν τὶς σκάλες, ἔτρεξαν ἀπὸ πίσω τους γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν. Μὰ κείνη τὴ στιγμή βγήκαν ἄξαφνα μπροστά τους τρία ἐπαναληπτικὰ πιστόλια ποὺ τοὺς ξάπλωσαν στὴ γῆ νεκροὺς πρὶν προλάβουν νὰ καταλάβουν τὴν πλεκτάνη.

Ἐν τῷ μεταξύ ἄλλες φωνὲς ἀκούστηκαν μέσα ἀπὸ τὴν πλατεία ποὺ ζύγωναν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Τὴν πάθαμε φώναξε ὁ Χάνς. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ γλυτώνομε. Δὲν ἔχω οὔτε μιὰ σφαῖρα.

Κι' ἔδειξε τὸ ἄδειο πιστόλι του.

Ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη.

Πῶς θὰ ἀντιμετώπιζαν τώρα τὸν καινούργιο ἐχθρὸ ποὺ ἐρχόταν; Τί θάκαναν;

Τὸ μυαλὸ τῶν τεσσάρων πολεμιστῶν δούλευε γρήγορα.

Μὰ πῶς γρήγορα δούλεψε τὸ μυαλὸ τοῦ Πάουλ ποὺ σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσουν στὴν ἀνάγκη τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα τῶν νεκρῶν κιτρινανθρώπων ποὺ βρισκόντουσαν μπιστά τους.

Εἶπε λοιπὸν τὴ γνώμη του αὐ-

τῆ στοὺς φίλους του ἢ ὁποῖα ἔ-
γινε ἀναγκαστικὰ δεκτῆ.

Πῆραν λοιπὸν οἱ δύο γερμανοὶ
καὶ ὁ Χούλα τὰ βέλη αὐτὰ καὶ
βλέποντας τὸ Γιάν, προσπάθησαν
κάπως νὰ συμμορφωθοῦν καὶ αὐ-
τοὶ μὲ τὸν τρόπο πού αὐτὸς τὰ
χρησιμοποιοῦσε.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν δύσκολο ὄχι
δμως καὶ ἀκατόρθωτο.

Ὅμως δὲν χρειάζεσταν καὶ πολ-
λὴ σκέψις γιατί ἐκεῖνῃ τῇ στιγ-
μῇ πλησίαζαν οἱ Κιτριάνθρωποι
διώκτες τους.

Οἱ τέσσερεις φίλοι κρύφτηκαν
πάλι μέσα στὸν κούφιο βράχο
καὶ περίμεναν μὲ τὰ ὄπλα τους
ἔτοιμα.

Σὲ λίγο ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπανα-
λήφτηκε.

Οἱ Κιτριάνθρωποι πού ἦντου-
σαν πέντε, πέρασαν δίπλα τους
χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν καὶ
ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὶς σκά-
λες. Τότε τὰ βέλη τῶν φίλων μας
σκίζοντας τὸν ἀέρα καρφώθηκαν
στὶς πλάτες τῶν Κιτριανθρώπων
πού ἔφευγαν καὶ πού γκρεμίστη-
καν ἀπὸ τὸ βουνὸ παρασύροντας
στὴν ὄρμη τους καὶ τὸν πέμπτο
σύντροφό τους.

Ξάφνου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ
Γιάν.

— Γρήγορα παιδιὰ νὰ κατε-
βοῦμε.

Καὶ κρατώντας τὰ πιστόλια
τους πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
πτώματα κι' ἄρχισαν νὰ κατε-
βαίνουν τῇ σκάλα.

Ὁ Γκρέκο καὶ οἱ δύο γορίλ-
λες ἀκολούθησαν ἀμέσως, λαχα-
νιασμένοι ἀπὸ τὸν ὑπεράνθρωπο
αὐτὸ ἀγῶνα πού ἦταν μοιραῖο νὰ
ἐξαφανίσῃ τὸ χρυσὸ βασίλειο τοῦ
Γκούσα ἀπὸ τῆ μιὰ στιγμή στὴν
ἄλλη.

Μόλις ἔφτασαν κάτω μακριὰ
ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀπρόοπτο, ὁ Γιάν
σφύριξε δυνατὰ καὶ πού ἀκούστη-
κε σὰν κελάϊδημα πουλιοῦ. Ἄ-
μέσως τότε ἔως 20 πέλωριοι ἀ-
ετοὶ βγήκαν ἀπὸ τοὺς βράχους
καὶ πέταξαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφά-
λια τους.

Ἡ Γκρέττα φοβήθηκε καὶ μα-
ζεύτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα
της μὰ ὁ Γιάν τὴν καθυσόχασε
λέγοντας.

— Οἱ εἴκοσι αὐτοὶ ἀετοὶ εἶ-
ναι ἡ δύναμη τοῦ Γιάν πού τώρα
θὰ γίνῃ δύναμη τοῦ πιστοῦ φί-
λου Γκρέκο. Ἐγὼ τοὺς διέταξα
νὰ μὴν ἀνακατευτοῦν στὴ μάχη.
Τώρα ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος πίστε-
ψε τὸν καλὸ Γιάν;

— Ναὶ Γιάν τοῦ ἀπάντησε ὁ
ἥρωας μας εἶσαι τίμιος καὶ κρα-
τᾶς τὸ λόγο σου γι' αὐτὸ θὰ
μείνῃς πάντα μαζί μου. Ὁ Γκρέ-
ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὰ παλληκά-
ρια.

Καὶ ἡ συνοδεία προχωρώντας
μπήκε στὸ μεγάλο δάσος ἐνῶ οἱ
ἀετοὶ πετοῦσαν ψηλὰ μὲ ἀνοιγ-
μένες τὶς μεγάλες τους φτεροῦ-
γες ὑποστηρίζοντας ἔτσι τοὺς
καίνουργιους φίλους τοῦ ἀφει-
ντικοῦ τους Γιάν.

ΠΑΛΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Είχαν πιά άπομακρυνθή άρκετά άπό τὸ βουνὸ τῶν Κιτριανθρώπων δταν ἔξαφνα ὁ Γκρέκο στάθηκε άπότομα κυττάζοντας ἔρευνητικά γύρω του.

“Ὁλη ἡ συνοδεία σταμάτησε τότε παραξενεμένη παρακολουθώντας τὶς περίεργες κινήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς.

— Τί συμβαίνει άφέντη Γκρέκο; ρώτησε ὁ Χούλα ποῦ βάδιζε δίπλα στὸν ἥρωά μας.

• Ὁ Γκρέκο δμως δὲν άπάντησε.

Φαινόταν πολὺ άποροφημένος άπό κάποιον μακρυνὸ θόρυβο ποῦ ἄκουγε καὶ ποῦ οἱ σύντροφοί του μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχαν άντιληφθῆ.

— Χούλα, εἶπε σὲ λίγο σάν νά θυμῆθηκε πῶς ἔπρεπε ν’ άπαντήσῃ στὴν ἐρώτηση τοῦ φίλου του. Χούλα ἐκεῖ κάτω καὶ μέσα στὰ δέντρα ποῦ φαίνονται, γίνεται μιὰ ἄγρια πάλη.

— Τί πάλη άφέντη Γκρέκο;

— Πρόσεξε καὶ θ’ άκούσης

Πραγματικά. Ἐπὸ μακριὰ καὶ μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους ἄρχισε τώρα ν’ άκούγεται καθαρὰ ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυβος ἄγριας πάλης λεονταριῶν καὶ λεοπαρδάλεων.

— Τί θηρία νὰ εἶναι αὐτά; ρώτησε άφηρημένα ὁ Χούλα.

— Λεοντάρια καὶ λεοπαρδάλες.

— Καὶ εἶναι πολλὰ ἄραγε;

— Μὰ θὰ εἶναι. Δὲν άκούς τί φασαρία γίνεται;

— Τότε...

— Ἐ, τί;

— Πρέπει νὰ περιμένουμε άφέντη Γκρέκο νὰ τελειώσουν τὸν καυγά τους γιὰ νὰ προχωρήσουμε. Ἄλλο πέρασμα δὲν ἔχει γιὰ κάτω. Μόνον άπό ἐκεῖ πρέπει νὰ περάσουμε.

— Ἐχεις δίκιο Χούλα ψιθύρισε σκεπτικὸς ὁ ἥρωας μας. Ὁμως..

— Τί άφέντη;

— Φοβάμαι Χούλα γιὰ τὴν Τάκου - Λή. Δὲν ξέρουμε άπό ποῦ ἔχουν ἔρθῃ αὐτὰ τὰ θηρία γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ μέρος αὐτὸ καὶ νὰ στήσουν τὸν καυγά τους. Ἐπὸ τὸ θόρυβο μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πῶς πρέπει νὰ εἶναι πολλὰ. Ὑστερα τέτοιοι ὀμαδικὸὶ καυγάδες ἀργοῦν νὰ σταματήσουν. Εἶναι γνωστὸ αὐτό.

Ὁ Γκρέκο φαινόταν πολὺ στενοχωρημένος άπό τὸ ἔμπόδιο αὐτὸ ποῦ βρέθηκε στὸ δρόμο τους καὶ ποῦ τὸν ἔκανε ν’ άγωνιᾷ γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀγαπημένης του.

Τώρα οἱ βρυχιθμοὶ τῶν λεονταριῶν καὶ τὰ ἀπαίσια μπουγκριτὰ τῶν λεοπαρδάλεων ξεχύνονταν τρομαχτικὰ στὴν ἀτμόσφαιρα ἔτσι ποῦ μαζί μὲ τὶς φοβισμένες κραυγὲς τῶν ἄλλων μικρῶν ζῶων, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσιν πῶς ὅλη ἡ Ζούγκλα ἄρχισε ν’ ἀλληλοεξοντώνεται.

Ἐάφνου ἡ φωνὴ τοῦ Γιάν ἀντήχησε τρομαγμένη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πλησίαζαν οἱ Κιτριάνθρωποι διώκτες τους.

— Ἀπὸ δῶ κυττάζετε ἀφέντη Γκρέκο.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἔστρεψαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔδειξε ὁ Γιάνκι' ἀμέσως τὰ πρόσωπά των πήραν μιὰ ἔκφραση φόβου.

Ὅχτῶ ἕως δέκα λεοπάρδαλες κυνηγημένες ἀπὸ ἄλλα τόσα λεοντάρια πρόβαλαν μέσ' ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα ποῦ ἔτρεχαν σὰν ἀφηνιασμένες γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς διώκτες τους.

— Πάνω στὰ δέντρα γρήγορα

φώναξε μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του ὁ ἥρωας μας κάνοντας ταυτόχρονα νόημα καὶ στοὺς δυὸ γορίλλες.

Μέσα σ' ἕνα λεπτὸ οἱ φίλοι μας κατῶρθωσαν νὰ σκαρφαλῶσουν πάνω στὰ δέντρα ἀποφεύγοντας ἔτσι τὴ σύγκρουση μὲ τ' ἀγριεμένα θηρία, ποῦ ὀπωσδήποτε ἢ σύγκρουσις αὐτῇ, δὲν θὰ ἦταν καὶ πολὺ εὐχάριστη γιὰ τοὺς φίλους μας.

Ἦταν καιρὸς.

Τὰ φοβερά θειρά τρέχοντας με καταπληκτική ταχύτητα πέρασαν κάτω από τὰ δέντρα πού ἦταν ἀνεβασμένη ἢ συνοδεία τοῦ ἥρωά μας κάνοντας τρομαχτικό θόρυβο.

Ὅμως ἦταν γραφτὸ νὰ μὴν ἀποφύγουν οἱ φίλοι μας ἀπόλυτα τὸν κίνδυνο ὅπως λογάριάζαν.

Ἡ Γκρέττα πού δὲν ἦταν συνηθισμένη νὰ σκαφαλώνη στὰ δέντρα καὶ πού σὰ γυναίκα, εἶχε πιδὸ πολὺ φοβηθῆ, ζαλιστήκε καθὼς ἦταν πιασμένη ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ δέντρου — παρ' ὅλη τὴν προσοχὴ τοῦ Πάουλ — καὶ χάνοντας τὴν ἰσορροπία της ἔπεσε στὴ γῆ ἀκριβῶς τῆ στιγμῇ πού περνοῦσε ἀπὸ κάτω τὸ τελευταῖο λεοντάρι.

Κραυγὴ ἀπελπισίας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χάνς — τοῦ πατέρα της Γκρέττας — πού νόμισε πρὸς στιγμὴ πὼς τὴν κόρη του θὰ τὴν σπάρασσαν τ' ἀγριεμένα θειρά καὶ ἰδίως τὸ καθυστερημένο ἐκεῖνο λεοντάρι πού ἀκούγοντας τὸ γδούπο γύρισε νὰ ἰδῆ.

Ὅμως ὁ ἥρωϊκὸς Γκρέκο δὲν ἔχασε καιρό.

Ὅπως ἦταν κι' αὐτὸς ἀνεβασμένος στὸ δέντρο ἄρπαξε ἕνα

διπλανὸ του κλαδί καὶ λυγίζοντας τὸ κορμί του πήδησε στὸ ἔδαφος καὶ κοντὰ στὴ λιπόθυμη πιά Γκρέττα.

Ἔτσι τὸ λεοντάρι πού ἦταν πραγματικὰ κολοσσιαῖο, βρέθηκε ἀντιμέτωπο με τὸν γενναϊότερο ἄνθρωπο τῆς γῆς πού τὸ προκαλοῦσε κρατώντας τὸ μαχαίρι του.

Ὅ,τι ὑπελόγιζε ὁ ἥρωας μας ἔγινε.

Τὸ λεοντάρι βλέποντας τὸν Γκρέκο ἔβγαλε ἕνα φοβερὸ δρυχιθμὸ καὶ ξύνοντας τὸ ἔδαφος με τὰ πσινά του πόδια, ἔκανε ἕνα πελώριο πήδημα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἥρωά μας πού τήρησε πάλι τὴν κανονικὴ του ταχτική. Μὲ τὸ πήδημα δηλαδὴ αὐτό, ὁ θρυλικὸς Γκρέκο βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ ἀγρίου ζώου καὶ τὴν ἔσκισε πέρα-πέρα με τὸ μαχαίρι του...

Ἔτσι ἡ Γκρέττα σώθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Τότε μέσα ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων ἀντήχησαν χαρούμενες κραυγές

— Ζήτω ὁ Γκρέκο — Ταρζάν.
Ζήτω ὁ γενναῖος Ἕλληνας.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,,
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πὺ κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,,
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιλεῆ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.	5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν.
2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων.	6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν.
3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται.	7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων.
4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.	8ον) Ὁ ἐκδικητής.

